

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΤΟΣ Ζ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 11

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΕΟΤΗΣ

Είναι φοβερές, αλήθεια, και δυσεπούλωτες οι πληγές, που βασανίζουν και τυραννοῦν τὴν σημερινή κοινωρία μας· και, γενικώτερα, τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν ὑπάρχει σημεῖο στὸ καθόλου σώμα της, πὸν νὰ μὴ ἔχη προσβληθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια, ἢ ὁποία εἶναι χειρότερη κ' ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ πανώλη. Γι' αὐτὸ βαδίζομε κατὰ κρημόν!

Ἄλλὰ ποῖος θὰ ἠμπορέσει νὰ δώσει χέρι βοήθειας; Τί εἶναι ἐκεῖνο, πὸν θὰ σκορπίσει ἐλπίδες χροσές στὴν δύσμοιρη ἀνθρωπότητα γιὰ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόγνωσι και ἀπελπισία;

Ἡ Νεότης. Αὐτὴ εἶναι ἡ χροσὴ τοῦ μέλλοντος ἐλπίς. Ἀπ' αὐτὴν ὄλοι περιμένομε ἓνα καλύτερο αὔριο· τὴν ἀποκατάστασι τῆς χρεωκοπημένης ἀνθρωπότητας.

Ἄλλ' εἶναι ἀξία αὐτῆς τῆς γλυκεῖας προσδοκίας ἢ σύγχρονη νεότης; Ἐχει συναισθησι τῆς βαρειᾶς αὐτῆς ἀποστολῆς της; Καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐνσυνείδητη ἐκπλήρωσι της;

Δυστυχῶς!.. Ἄς ρίξομε ἓνα βλέμμα ἐρευνητικὸ στὴν κοινωρία μας, θὰ διαπιστώσωμε μὲ πικρία και ἀπογοήτεσι, ὅτι ἡ σημερινὴ νεότης ἔχει, σὲ σημαντικὸ βαθμὸ, χρεωκοπήσει. Ὑπάρχουν βέβαια ἐξαιρέσεις. Πολλοὶ νέοι βλέπουν τὴν θλιβερὴ αὐτὴ κατάπτωσι και ἀγωνίζονται. Ἄλλ' ἡ πλειονότης βαδίζει ἀκάθεκτα πρὸς μιὰ ἐσφαλμένη πορεία πρὸς τὸν ἠθικὸ και πνευματικὸ κατήφορο.

Ναί. Δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολὴ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀχαρκτηρίστης συμπεριφορᾶς τῶν μεγαλυτέρων. Ἄλλὰ και τοῦ διαβρωτικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖο ἐπιτελοῦν πολλοὶ κἀπληοι τῶν ὁσίων και ἱερῶν, γιὰ νὰ προσπορισθοῦν χρήματα ἢ ἄλλα ὀφέλη. Καὶ νὰ κερδίσουν φήμη μεγάλων κοινωνικῶν ἀναμορφωτῶν!..

Ἄνοσια βιβλία και ἀνήθικα περιοδικά, πὸν σκοτεινοὶ ἀνθρωποὶ κρυφὰ και φανερὰ διαδίδουν. Ψευτοδιδάσκαλοι, και ἀληθινὰ προβατόσχημοι λύκοι, πὸν διδάσκουν μὲ πολλὴ τέχνη και ὑποκρισία

άνιερές και άσεβεΐς διδασκαλίες. "Άλλοι, πού κράζουν και λυσοσούν έναντίον τών θρησκευτικών και έθνικών διδασκαλιών και εκτοξεύουν μύδρους έναντίον τών άξιων τής ζωής και τής ιερῆς κιβωτού του "Εθνους μας, τής 'Εκκλησίας' όλοι αυτοί συνώμοσαν σατανικά, με αντικειμενικό σκοπό να διαφθείρουν τις άκακες ψυχές τής νεότητος. Και είναι λυπηρόν, ότι πολλά έχουν μέχρι τώρα επιτύχει.

Γιατί, οι νέες κ' οι νέοι σήμερα, εκτός από λίγες εξαιρέσεις, δέν πάλλονται από παλμούς ιερούς και συναισθήματα άγια. Γι' αυτό έχουν σύνθημα τής ζωής των: θέλομεν, «άστον και θεάματα».

Καμμιά όρεξι δέν έχουν για εργασία. Ένω αντίθετα όρες όλόκληρες είναι βουτηγμένοι μέσα στα περιοδικά και στα βιβλία, πού ρυπαίνουν την ψυχή και μολύνουν το σώμα. Κ' έπειτα στρέφουν την προσοχή των στον κινηματογράφο και στο θέατρο— άρέσκονται δε και στα πιο ακατάλληλα έργα, για τα όποια θα ήμπορούσαμε να επαναλάβουμε τον χαρακτηρισμό του 'Απ. Παύλου «αίσχρόν έστι και λέγειν» — άπ' όπον παθαίνουν τελεία διαστροφή τής συνειδήσεώς των και κατανοϋν άθύρματα τών ποταπών παθών. Ξενόχτια, χαρτοπαιξίες, γλέντια, έξωφρενικοί χοροί, αποτελούν τις πρώτες εκδηλώσεις για την πραγματοποίησι όλων εκείνων, πού εδιάβασαν ή ειδαν στην όθόνη του κινηματογράφου. Και το δεύτερο και τελειωτικό βήμα είναι ή ήθικη πτώσις· ή εξαχρείωσις· ό όλεθρος!..

Οι ήδονές τής σαρκός, στις όποιες, ως επί το πλείστον, δουλεύει ή σύγχρονος νεότης, γίνονται αίτια να κατιστρέφεται ό άνθρωπος, κατά το σώμα και τη ψυχή. Τόν συντριβουν κυριολεκτικά. Του παραλούν κάθε ψυχική και σωματική δύναμι προς δρασιν και ζωήν. Τόν ρίχνουν μέσα στον βόρβορο. "Έτσι τα νιατα σπαταλώνται σήμερα χωρίς καμμιά συστολή στην άμαρτία.

Πόση λύπη και τι οδύνη δέν δημιουργεί αυτή ή κατάστασις στις ψυχές όλων εκείνων, πού έχουν στηρίξει όλες τις έλπίδες τής ανορθώσεως επάνω στην νεότητα!

Και είναι ένας οϊωνός κάκιστος. Βλάπτουν οι νέοι και οι νέες τους ίδιους τους έναντους των πρώτα. Γιατί, όταν παραβαίνουν τις ήθικες άρχές και τους θείους νόμους, γίνονται αντίρτες απέναντι του Θεού. Αποδεικνύονται εγωϊσταί και άτομισταί. Και αντί να εύρουν την χαρά και την ευτυχία, ρίχνονται στην δυστυχία, στην αναξίότητα και στην κακοδαιμονία.

'Άλλοίμονο δε και στις κοινωνίες και στα έθνη, πού οι νεαροί βλαστοί των διεφθάρησαν κατ' αυτόν τον τρόπο. Τίποτε δέν ήμπορεί να σταθῆ όρθιο. Καμμιά προσπάθεια για πρόοδο και εργασία δέν καταβάλλεται. Και καμμιά έλίπδα σωτηρίας δέν ήμπορεί να υπάρχη. "Ο Γκαϊτε είπε χαρακτηριστικά,

ὅτι «ἡ τύχη ἐνὸς ἔθνους ἐξαράται ἀπὸ τὴς ἰδέες ποὺ ἔχουν οἱ νέοι». Καὶ εἶναι βέβαιον, ὅτι νεότης χωρὶς Χριστόν, δίχως πίστι, χωρὶς ψυχὴ καὶ ἀνώτερες ἐμπνεύσεις, περὶ ἄσύντομα μὴν ἄχαρη ζωὴ καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ εὐεργετικὰ ἔργα τῆς διαβάσεώς της. «Νεότης χωρὶς πίστιν, εἶναι ἡμέρα χωρὶς ἥλιον» ἔλεγε κ' ὁ Μένανδρος. Ἀλλά, λοιπόν, ἡ νεότης θὰ ἐξακολουθῇ αὐτὴ τὴν χαμερπῆ ζωὴ της, καὶ τὴν ἐπικίνδυνη πορεία της, χωρὶς ν' ἀναλομισθῇ τὴς εὐθύνες της γι' αὐτὸ της τὸ κατάντημα;

Χρειαίεται ἀπ' ὅλους μας νὰ γίνῃ μὴ ἐξόρμησις γιὰ τὴν διάσωσι τῆς νεολαίας μας, Γονεῖς καὶ Διδάσκαλοι καὶ Κληρικοὶ πρέπει νὰ ὑψώσουν ὄχι ἀπλῶς τὴν φωνὴν των, ἀλλ' ἰδιαίτερα — γιὰ αὐτὸ ἔχει σπουδαιότερη ἀξία — τὸ λαμπρὸ καὶ φωτεινὸ των παραδειγμα, γιὰ νὰ ἐπιτελεσθῇ τὸ σωτήριο ἔργο. Καὶ νὰ ἐπέλθῃ τὸ εὐεργετικὸ καὶ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα ἡ ἀναμόρφωσις τῆς Νεότητος.

Κί ἄς μὴ λησμονήσῃ κανεὶς, ὅτι ἡ βᾶσις τῆς ὁρθῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων μας εἶναι ἡ Χριστιανικὴ μας Θρησκεία. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ βοηθῇ ἀγωγὴ, ποὺ νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὸν σκοπὸν της, ἂν γίνεται χωρὶς Θρησκεία. Ἡ Θρησκεία εἶναι τὸ πνευματικὸ φῶς, ποὺ φωτίζει τὸν ἄνθρωπο στὸ δρόμο τῆς ζωῆς του. Εἶναι τὸ στήριγμα στὴν βιοπάλη. Εἶναι ἡ ἐλπίδα στὴν ἀπόγνωσι καὶ στὴν ἀπογοήτευσιν. Εἶναι ὁ ἀκοίμητος ὀδηγὸς νὰ κάθε σταδιοδρομίᾳ. Ἄν δὲ σήμερα θρηνοῦμε πολλὰ ἠθικὰ νουᾶγια καὶ συντριμμία, συμβαίνει γιὰ πολλοὺ ἐπίστευσαν, ὅτι ἔμποροῦν νὰ ζήσουν καὶ νὰ δράσουν χωρὶς τὴν ζωογόνο πνοὴ τῆς θρησκείας. Αὐτὴ λύει τὰ διάφορα προβλήματα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ μάλιστα τοῦ ἀνθρώπινου προορισμοῦ. Ὅλες οἱ ἄλλες κοσμοθεωρίαι, ποὺ ζητοῦν ὀλιστικὰ νὰ ἐξηγήσουν τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ματαιοπονοῦν κωριολεκτικὰ. Ἡ Θρησκεία, καὶ μόνον ἡ Χριστιανικὴ μας Θρησκεία, κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ εἶναι ἠθικὸ καὶ ὠφέλιμο στοιχεῖο στὴν κοινωνία. Καὶ τὸν διδάσκει ποῦ εἶναι τὸ ἀληθινὸ καὶ πραγματικὸ συμφέρον του. Καί, τὸ σπουδαιότερο, τοῦ δίνει τὴν βεβαιότητα, ὅτι μετὰ τὴν ὀλιγοχρόνια αὐτῆς ζωῆς ἐπακολουθεῖ ἡ αἰωνία, ποὺ εἶναι ἀσύγκριτα καὶ ἄπειρα καλύτερη ἀπὸ τὴν παρούσα, γιὰ τὴν ὑπάρχει σ' ἐκείνη ἡ αἰωνία χαρὰ καὶ μακαριότης.

Προσοχὴ, λοιπόν, ἀπέναντι τῶν κηρυγμάτων τοῦ ὀλισμοῦ. Οἱ ὀλιστικὲς ἰδέες εἶναι ἐκείνες, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πρόδρομο τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς νεότητος. Αὐτὲς διαφθείρουν καὶ ἀπογυμνώνουν ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν εὐσέβεια. Δὲν δέχεται ὁ ὀλισμὸς ἠθικοὺς χαλινοὺς. Ἀρνεῖται τὴν πνευματικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Κ' ἔτσι κατα-

βιβάζει τὸν ἄνθρωπο τόσο χαμηλά, ὥστε νὰ εἶναι ἀναίσθητος καὶ ἄβουλος καὶ δούλος.

Ναί. Ὁ ὕλισμος προσφέρει στὴν νεότητα ταπεινὲς ἀπολαύσεις. Καὶ τὴν κάνει νωθρή, ράθυμη, ἀναιδῆ. Χωρὶς καμμιά τιμῆ. Καὶ δίχως ὑπόληψι.

Ἡ νεότης, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη, νὰ μορφωθῆ σύμφωνα μὲ τὶς θρησκευτικὰς, ἠθικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις. Νὰ μάθῃ νὰ ἐμφορῆται ἀπὸ ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέες. Νὰ ἔχῃ εὐσέβεια. Νὰ τιμᾷ καὶ νὰ σέβεται τὶς ἀξίες. Νὰ εἶναι σεμνὴ, φρόνιμη καὶ συνετὴ. Νὰ καλλιιεργήσῃ τὸν χαρακτῆρά της, ὥστε νὰ παραμείνῃ ἀγνὴ καὶ σώφρων. Καὶ ἡ ψυχὴ της νὰ παραμείνῃ παιδικὴ μὲ ἀφέλεια καὶ ἀγαθότητα.

᾽Ω! ἡ νεότης, ποὺ εἶναι τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ὅταν βαδίξῃ ὀρθῆ, ἀλόγιστη, χαριτωμένη, σταθερὰ τὸν δρόμο της· μὲ ἀλκὴ καὶ σφρόγος, θέλῃσι, πίστι, δύναμι καὶ θάρρος πρὸς τὴν ζωὴν· κ' εἶναι φιλότιμη καὶ εὐγενής· κ' ἔχει συνειδησι τῆς ἀξίας της· κ' ἐπίγνωσι τῆς ἀποστολῆς της, ἔχει ἀναμφιβόλως ἀνυπολόγιστη ἀξία.

Ἵπακούει μὲ προθυμία στὶς θεῖες διδασκαλίαι τῆς φιλοσόφου Μητρὸς Ἐκκλησίας. Δεικνύει ἀπέναντι σ' αὐτὴν καὶ πρὸς τὴν φιλάτην Πατρίδα μας, τὴν αἰωνίαν καὶ δοξασμένην Ἑλλάδα, ἀγάπην, σεβασμὸν καὶ πειθαρχία. Καὶ ἀναλαμβάνει ἓνα ἀγῶνα φοβερὸν νὰ ὑποτάξῃ τὴν σάρκα στὸ πνεῦμα. Ἀγῶνα κατὰ τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς. Ἀγῶνα γιὰ τὴν πρόοδο, τὴν ἀνάπτυξι καὶ τελειοποίησι τῆς ψυχῆς. Ἔτσι ἡ νεότης ἀγωνιζομένη νικᾷ καὶ ὑψώνεται σὲ ἔργα θαυμαστά. Προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἓνα κόσμον καλύτερον. Δὲν ἔρχεται νὰ καταλόσῃ, ἀλλὰ νὰ συμπληρώσῃ. Κ' ἐνώνει τὴν παράδοσι. Διαιωνίζει τὴν ἱστορία. Κάνει χαρούμενη κ' εὐτυχισμένη τὴν ζωὴν.

Φιλτάτη νεότης. «Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς ψευδωνύμου γνώσεως καὶ τῆς καινῆς ἀπάτης». Ἔχεις πολλοὺς ἔχθρους ποὺ ἀπειλοῦν νὰ σὲ συντρίβουν. Ἐπικλίνονται παγίδες ἔχουν τοποθετηθῆ καὶ ὑπάρχουν σὲ κάθε σου βῆμα, ποὺ θέλουν νὰ σὲ συλλάβουν καὶ νὰ σ' ἀνατινάξουν. Ἡ ὀλομανία κ' ἡ ἰκανοποίησις τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, ποὺ ἐπικρατοῦν παντοῦ, ζητοῦν νὰ σὲ παρασύρουν, ὥστε νὰ πέσῃς τελειωτικά. Κ' ἀνεπανόρθωτα. Πρόσεξε.

Τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς εἶναι ὀλέθριο. Ἀπαιτεῖ τὴν κατάργησι τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς. Τὴν ἐξοστράκισι τοῦ αἰωνίου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας. Τὴν ὥθησι τῆς νεότητος στὴν ἀνηθικότητα καὶ στὸ ἔγκλημα. Γι' αὐτὸ οἱ κοινῶνες καὶ τὰ ἔθνη ὁμοιάζουν μὲ θάλασσα πολυκύμαντη κ' ἐξαγριωμένη. Κ' ἡ ἀνα-

ΟΙ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΛΟΓΟΙ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ

Οἱ ἱερεῖς εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ γιὰ τῶν ἄλλων τὶς ἁμαρτίες.

496. Καὶ τὰ μὲν ἐδῶ εἶναι τέτοια, ὅπως τᾶκουσες· πῶς ὅμως θὰ βαστάξωμε τὰ ὅσα μᾶς περιμένουν ἐκεῖ, ὅταν θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ δίνωμε ἀπολογία, χωριστὴ γιὰ τὸν καθένα, πού μᾶς ἐμπιστεύθηκαν;

497. Γιατὶ τὴν Εὐαγγελικὴν ἐπιταγὴν ἀνὰ εἶσθε πειθαρχικοὶ στοὺς ἀρχηγούς σας καὶ νὰ τοὺς ὑπακούετε, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ τὶς ψυχές σας καὶ θὰ λογοδοτήσουν γι' αὐτές», ἀν καὶ τὴν ἀνέφερα προηγουμένως, θὰ τὴν ἐπαναλάβω ὅμως καὶ τώρα. Ἐπειδὴ ὁ φόβος τῆς σὰν σεισμὸς μοῦ κλονίζει πάντα τὴν ψυχὴ μου.

498. Γιατὶ ἀν αὐτὸν πού ἓνα μονάχα σκανδαλίζει,

στάτωσι αὐτὴ τείνει νὰ σημάγη τὸ δλέθριο τέρμα τῆς ζωῆς ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄς τὸ πάρωμε πειὰ ἀπόφασι. Ἡ κοινωμία μας θ' ἀναγεννηθῆ. Κι' ὁ κόσμος ὅλος θὰ μεταβληθῆ ριζικὰ, ὅταν ἡ νεότης ἀποφασίσῃ νὰ συντρίβῃ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας τῶν παθῶν τῆς. Καὶ ἀγωνισθῆ ν' ἀρθῆ στὸ ὕψος τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τῆς. Καὶ χαράξῃ στὴν πορεία τῆς ζωῆς τῆς καινούργιο δρόμο, νέα γραμμὴ. Καὶ βαδίση μὲ πίστι, ἀρετὴ καὶ σωφροσύνη.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς τὸν Τίτον, ἃς γίνῃ σύνθημα γιὰ ὅλους μας νὰ μεριμνοῦμε ἀγρυπνα γιὰ τὴν σύγχρονη νεότητα. «Τοῖς νέοις πᾶσι παράγγελλε σωφρονεῖν». Κ' οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι, ἃς σπεύδουν νὰ πειθαρχοῦν. Ἐτσι θὰ ὠφελήσουν σημαντικὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν των. Ἄλλ' ἰδιαίτερα θ' ἀποδειχθοῦν ὅτι ἀποτελοῦν τὴν χρυσὴν καὶ ἀδαμαντίνην ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος. Θὰ εἶναι ἡ μικρὴ ζύμη, πού θὰ ζυμώσῃ καὶ θὰ μεταπλάσῃ, ὁλόκληρο τὸ φύραμα τῆς κοινωσίας.

Ἄρχιμ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΒΙΤΑΛΗΣ

κι' ἄς εἶναι κι' ὁ πλεον ἀσήμαντος, τὸν συμφέρη νὰ κρεμασθῆ στὸ λαιμό του μιὰ μυλόπετρα καὶ νὰ πνιγῆ στὴ θάλασσα, κι' ἂν ἀμαρτάνουν στὸν ἴδιο τὸ Χριστό, ὅσοι πληγώνουν τὴ συνείδηση τῶν ἀδελφῶν τους· αὐτοὶ ποὺ γίνονται ἢ ἀφορμὴ νὰ χαθοῦν, ὄχι ἓνας καὶ δυὸ καὶ τρεῖς, ἀλλὰ ὁλόκληρος κόσμος, τί θὰ πάθουν ἄραγες, καὶ ποιὰ τιμωρία θὰ ὑποστοῦνε κάποτε;

499. Γιατί, οὔτε στὴν ἀπειρία τους μποροῦν νὰ στηριχθοῦν γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν, οὔτε στὴν ἄγνοιά τους νὰ καταφύγουν, οὔτε καὶ νὰ προβάλλουν τὸ ἀναπόφευκτο καὶ τὸν ἐξαναγκασμό τους· ἀλλὰ εὐκολώτερα θὰ μποροῦσε κάποιος ἀπὸ τὸ ποιμνιό τους νὰ καταφύγῃ σ' αὐτὴ τὴ δικαιολογία γιὰ τὶς ἀμαρτίες του, ἂν αὐτὸ βέβαια ἦτανε βολετό, παρὰ οἱ προεστῶτες γιὰ τὶς ἀμαρτίες τῶν ἄλλων.

500. Γιὰ ποῖο λόγο τέλος πάντων; Ἐπειδὴ αὐτὸς ποὺ προωρίσθηκε νὰ ἐπανορθῶνῃ τὶς ἄγνοιες τῶν ἄλλων καὶ νὰ φανερώνῃ τὸ Διαβολικὸ πόλεμο ποὺ ἔρχεται, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ του νὰ προφασισθῆ τὴν ἄγνοια, κι' οὔτε καὶ νὰ εἰπῆ «δὲν ἄκουσα τὴ σάλπιγγα, δὲν τὸν ἐμάντεψα τὸν πόλεμο».

501. Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Ἰεζεκιήλ, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐχειροτονήθηκε, γιὰ νὰ σαλπίζῃ δηλαδὴ καὶ στοὺς ἄλλους, καὶ γιὰ νὰ φανερώνῃ τὶς δυσχέρειες, ποὺ μελλοντικὰ θὰ προκύψουν. Καὶ γιὰ τοῦτο, ἡ τιμωρία του εἶναι ἀναπότρεπτη· ἔστω κι' ἂν εἶναι ἓνας μονάχα αὐτὸς ποὺ ἐχάθη· γιατί, ἂν ὁ σκοπὸς δὲν σαλπίσῃ στὸ λαὸ κι' ἂν δὲν τὸν προειδοποιήσῃ, ὅταν ἔρχεται ἡ συμφορὰ, καὶ πραγματοποιηθῆ ἔτσι ξαφνικὰ ὁ ἀφανισμὸς του, βέβαια ἀφορμὴ μὲν εἶναι οἱ ἀμαρτίες του· τ' ἀντίποινα ὅμως (λέει) θὰ ζητήσω νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ σκοπός.

II

Εύκολώτερο εἶναι τὸ ἔργο τοῦ
μοναχοῦ παρὰ τοῦ ἱερέως.

502. Σταμάτα λοιπὸν ἀπὸ τὸ νὰ μὲ σπρώχνῃς σὲ
τέτοια ἀναπόφευκτη καταδίκη.

503. Γιατὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ δὲν πρόκειται οὔτε
γιὰ στρατηγία, οὔτε γιὰ βασιλεία, ἀλλὰ γιὰ ὑπόθεσιν
ποῦ χρειάζεται νάχῃ κανεὶς ἀγγελικὴν ἀρετὴν.

504. Ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ τοῦ ἱερέα πρέπει νάβῃ καθαρῶ-
τερη κι' ἀπὸ τίς ἀκτίνες ἀκόμη, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήνῃ
ποτέ τῆς ἔρημῃ τὸ πανάγιο Πνεῦμα, καὶ νὰ μπορῇ ἔτσι
νὰ λέῃ, «Δὲν ζῶ πλέον ἐγώ. Ἄλλὰ ζῆ μέσα μου ὁ Χρι-
στός».

505. Γιατί, ἂν αὐτοὶ ποῦ κατοικοῦν στὴν ἔρημο, κ'
εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὴν πόλιν κι' ἀπὸ τὴν ἀγορά,
κι' ἀπὸ τὴν ταραχὴ τους, καὶ ποῦ ἀπολαμβάνουν πάντα
τους λιμάνι καὶ γαλήνη, δὲν δέχονται νὰ ἐμπιστεύωνται
στὴν ἀσφάλεια ἐκείνη τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς των· ἀλλὰ
παίρνουν καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες ἀκόμη προφυλάξεις, καὶ κα-
τοχυρώνουν ἀπὸ παντοῦ τοὺς ἑαυτοὺς των, φροντίζοντας
τὸ καθετὶ ποῦ λένε κ' ἐνεργοῦν νὰ τὸ κάνουν μὲ μεγάλη
περίσκεψη· γιὰ νὰ μποροῦν ἔτσι νὰ πλησιάζουν τὸ Θεό,
μὲ ὅσῃν ἀνεπίφογῃ καθαρότητι καὶ παρρησίᾳ εἶναι
δυνατὸ στὴν ἀνθρώπινη φύσιν, πόσῃ, νομίζεις, δύναμιν
καὶ πόσῃν αὐτοκυριαρχίᾳ πρέπει νάχῃ ἓνας ἱερωμένος,
γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀποτραβήξῃ τὴν ψυχὴν του μακριὰ
ἀπὸ κάθε μολυσμὸ, καὶ γιὰ νὰ διατηρήσῃ ἀνέπαφῃ τὴν
πνευματικὴν του ὠραιότητα;

506. Γιατὶ αὐτὸς πρέπει νάχῃ πολὺ, μεγαλύτερην ἀπὸ
ἐκείνους καθαρότητι· κι' ὅμως αὐτὸς ποῦ ἔχει ἐπαυξη-
μένη τὴν ἀνάγκην αὐτὴν, ὑπόκειται σὲ μεγαλύτερους
παρὰ ἐκεῖνοι πειρασμοὺς, ποῦ μποροῦν νὰ τὸν καταμολύ-
νουν, ἂν δὲν παρασκευάσῃ τὴν ψυχὴν του ἀπρόσβλητην
ἀπ' αὐτοὺς, μὲ τὴν ἀδιάκοπῃ νήψῃ καὶ μὲ τὴν πλέον ἐν-
τονῇ προσπάθειᾳ.

507. Γιατί ἡ ὁμορφιά τῶν προσώπων καὶ τὰ βεργολυγίσματα τοῦ κορμιοῦ, καὶ τὸ ἐπιτηδευμένο περπάτημα, καὶ τὰ τσακίσματα τῆς φωνῆς, καὶ τὸ βάψιμο τῶν ματιῶν μὲ στίμμι, καὶ τὰ πουδραρίσματα τῆς ὄψης, καὶ ἡ βαφή τῶν μαλλιῶν, καὶ τὰ πολυφροντισμένα κτενίσματα, καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν φορεμάτων, καὶ τὰ διάφορα χρυσαφικά, καὶ ἡ ὁμορφιά τῶν πετραδιῶν, καὶ τὸ ἄρωμα ἀπὸ τὶς μυρωδιές, κι' ὅλα τ' ἄλλα πού μ' αὐτὰ καταγίνονται οἱ γυναῖκες, εἶναι ἱκανὰ νὰ ταραξοῦν τὴν ψυχὴ, ἂν δὲν ἔτυχε νάχῃ ἀποσκληρυνθῆ ὅλως διόλου, ἀπὸ τὴν μεγάλη σωφροσύνη κι' ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα.

508. Ἄλλὰ τὸ νὰ μπαίνει κανένας σὲ ταραχὴν ἀπὸ τὰ τέτοια δὲν εἶναι διόλου παράξενο· τὸ νὰ μπορῆ ὅμως ὁ Σατανᾶς νὰ κατατοξεύῃ καὶ νὰ καταπληγῶνῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ τ' ἀντίθετα ἀπ' αὐτά, αὐτὸ εἶναι πού γεμίζει τὸν καθένα ἀπὸ ἑκπληξῆ καὶ ἀπὸ ἀπορία.

III

Γιατί, πολλοὶ πού ὡς τώρα ἀπέφυγαν τὰ δολώματα αὐτά, ἐπιάσθηκαν ἀπὸ τ' ἄλλα, πού διαφέρουν πολὺ ἀπ' αὐτά. Γιατί καὶ τὸ παραμελημένο πρόσωπο καὶ τ' ἀπεριποίητα μαλλιά καὶ ἡ ἀκάθαρτη φορεσιὰ καὶ ἡ ἀπροσποίητη ἐμφάνιση καὶ τὸ ἀπλοϊκὸ φέρισμα, καὶ ἡ ἀφέλεια στὴν ὀμιλία καὶ τὸ φυσικὸ βάδισμα καὶ ἡ ἀνεπιτήδευτη φωνὴ καὶ ἡ ἀνοχὴ τῆς φτώχειας καὶ τὸ νᾶναι κανένας καταφρονημένος κι' ἀπροστάτευτος κ' ἔρημος, στὴν ἀρχὴ μὲν προκαλοῦν τὴν συμπάθεια στὸ θεατῆ, ἀπὸ ἐκεῖ ὅμως τὸν ὀδηγοῦν στὸ μεγαλύτερον ὄλεθρο. Καὶ πολλοί, πού ξέφυγαν ἀπὸ τὰ πρῶτα δίχτυα, πού τ' ἀπαρτίζουν τὰ χρυσαφικά καὶ οἱ μυρωδιές καὶ τὰ φορέματα καὶ τ' ἄλλα πού εἶπα, ἔπεσαν εὐκολὰ σ' αὐτά, πού τόσο πολὺ εἶναι διάφορα ἀπὸ ἐκεῖνα· κ' ἐπήγανε χαμένος.

509. Ὅταν λοιπὸν καὶ μὲ τὴ φτώχεια καὶ μὲ τὸν

πλοῦτο, καὶ μὲ τὸν καλλωπισμὸ καὶ μὲ τὴν ἀπροσποίητην ἐμφάνιση, καὶ μὲ τὴ φυσικὴ καὶ μὲ τὴν ἀφύσικη συμπεριφορά, καὶ γενικῶς μ' ὅλα αὐτὰ πού σᾶς ἐλογάριаса, ἀναρριπίζεται ὁ πόλεμος στὴν ψυχὴ τοῦ θεατῆ, κι' ἀπὸ παντοῦ τὸν περιτριγυρίζουν οἱ παγίδες αὐτές· ἀπὸ ποῦ θὰ μπορέση ν' ἀνασάνη, ἀφοῦ τὸν περιβάλλουν γύρω τριγύρω τόσοι πολλοὶ πάγοι; ποῦ νὰ βρῆ γιὰ νὰ χωθῆ, δὲν λέω γιὰ νὰ ξεφύγη ὅπως διόλου, γιατί τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο, ἀλλὰ γιὰ νὰ φυλάξῃ τουλάχιστον τὴν ψυχὴ του ἀτάραχη ἀπὸ τοὺς βδελυροὺς στοχασμούς;

510. Καὶ ἀφήνω κατὰ μέρος τίς τιμές, πού κι' αὐτές γίνονται ἀφορμὴ χίλιων δυὸ κακῶν.

511. Γιατί, αὐτές μὲν πού προκαλοῦνται ἀπὸ τίς γυναῖκες καταστρέφουν τὴ δύναμη τῆς σωφροσύνης καὶ συχνὰ φέρνουν τὸν ἀφανισμό, ὅταν κανεὶς δὲν ξέρη νᾶναι πάντα τοῦ ἀγρυπνος στὶς τέτοιες ἐπιβουλές.

512. Ὡς πρὸς αὐτές δὲ πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, αὐτὸς πού δὲν θὰ τίς ἀντιμετωπίση μὲ μεγάλη γενναιοψυχία, αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ δυὸ ἀντικρουόμενα πάθη· κι' ἀπὸ τὴ δουλοπρέπεια δηλαδὴ τῆς κολακείας κι' ἀπὸ τὴν ἀμυαλωσύνη τῆς ὑπερηφάνειας· γιατί σ' αὐτοὺς μὲν πού τὸν κολακεύουν ἀναγκάζεται νᾶναι ὑποχωρητικὸς, καὶ φέρνεται καταφρονητικὰ στοὺς κατώτεροὺς του, ἐπειδὴ παρασύρεται ἀπὸ τίς τιμές πού τοῦ δείχνουν ἐκεῖνοι κ' ἔτσι σπρώχνεται στὸ βάραθρο τῆς ἀπόγνωσης.

513. Αὐτὰ τὰ πράγματα τάχω μὲν εἰπῆ· πόσον ὅμως εἶναι βλαβερά δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ μάθη καλά, χωρὶς νὰ τὸ δοκιμάση ὁ ἴδιος· γιατί εἶναι ἀναπόφευκτο, σ' αὐτοὺς πού ἀνακατεῦνται μὲ τὸν κόσμο, νὰ τοὺς συμβαίνουν ὄχι μόνον αὐτά, ἀλλὰ κι' ἄλλα περισσότερα καὶ χειρότερα.

514. Αὐτὸς ὅμως πού προτιμᾷ τὴν ἔρημο, εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπ' ὅλ' αὐτά· ἂν δὲ τυχὸν τοῦ ὑποβάλλῃ κάποτε

Η ΑΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ 29^{ΗΣ} ΜΑΪΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΑΓ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΣ
ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ «ΓΚΙΟΥΛ ΤΖΑΜΙ»

Ἡ τραγικὴ νύχτα τῆς Ἀλώσεως, ἡ νύχτα τῆς 29ης Μαΐου, μᾶς φέρνει πίσω στὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας, ποὺ ἡ σύμπτωσης ἔφερε νὰ γιορτάζῃ τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ ἀνέτελλε. Ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο κάστρο τοῦ σημερινοῦ Φαναρίου τῆς Πόλης, κοντὰ στὸν γαλήνιο κόλπο, ὑψώνετο περίλαμπρη ἡ ἐκκλησία ποὺ ἐτιμᾶτο μὲ τὸ ὄνομα τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἡρωϊκῆς μοναχῆς, τῆς παρθένου Θεοδοσίας. Εὐσεβοῦς γιατί εἶχε ἀφιερῶσει τὴν νεότητά της εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου, καὶ ἡρωϊκῆς γιατί στάθηκε ἀλύγιστη καὶ γενναία σὲ μιὰ ἐποχὴ θρησκευτικῆς ἀναταραχῆς στὸ Βυζάντιο. Ἦταν ἡ

κάποιος κακὸς λογισμὸς μιὰ τέτοιαν εἰκόνα, εἶναι ὅμως ἀδύναμη ἡ φαντασία του καὶ μπορεῖ νὰ σβύσῃ γρήγορα, γιατί δὲν βρίσκεται ἀπέξω ὑλικό, ποὺ μὲ τὴ θεά του νὰ τροφοδοτῆται ἡ φλόγα.

515. Κι' ὁ μὲν μοναχὸς μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του φοβᾶται· κι' ἂν βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ φροντίζῃ καὶ γι' ἄλλους, αὐτοὶ εἶναι ὅμως πολὺ εὐκολομέτρητοι· κι' ἂν τυχὸν εἶναι περισσότεροι, ὅμως καὶ λιγώτεροι εἶναι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ δίνουν πολὺ ἐλαφρότερες φροντίδες στὸν προστάτη τους· ὄχι μονάχα γιὰ τὴν ὀλιγαριθμία τους, ἀλλὰ γιατί ὅλοι τους εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τίς ἔγνοιες τοῦ κόσμου· καὶ δὲν ἔχουν οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιὰ οὔτε καὶ τίποτε ἄλλο τέτοιο, ποὺ νὰ τοὺς ἀπορροφᾷ· αὐτὸ δὲ εἶναι ποὺ κατορθώνει νὰ τοὺς κἀνῃ πειθαρχικοὺς στοὺς προϊσταμένους των καὶ ν' ἄχουνε κοινοβιακὴ ζωὴ, ὥστε νὰ μποροῦν καὶ νὰ βλέπουν καλὰ ὁ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ τὰ λάθη, καὶ νὰ τὰ διορθώνουν· πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι καθόλου μικρὸ γιὰ τὴν ἐπίδοση στὴν ἀρετὴ, ἡ ἀδιάκοπη δηλαδή ἐπαγρύπνηση τοῦ διδασκάλου.

Μετάφρ. ΘΕΟΔΟΣΗ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ἐποχή πού εἶχε κηρυχθῆ ἡ διώξις τῶν εἰκόνων ἀπὸ ἓνα ἀνευλαβῆ αὐτοκράτορα, τὸν Λέοντα τὸν Ἰσαυρο, ὑποστηριζόμενο καὶ ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχη Ἀναστάσιο. Δυὸ μεγάλες μερίδες τοῦ λαοῦ τοῦ Βυζαντίου, οἱ εἰκονολάτρεις καὶ οἱ εἰκονομάχοι, ἐμάχοντο θανάσιμα ὑποστηρίζοντας τὰς ἀπόψεις τους. Ἡ μοναχὴ Θεοδοσία εἶχε σταθῆ πρωτοπόρος μαζί με ἄλλες μοναχῆς στὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς λατρείας καὶ τῶν εἰκόνων καὶ τῆς φρουρήσεως τῶν παραδόσεων. Μαχητικὴ ὅσο λίγες στὸν ἀγῶνα τῆς. Εἶχε πληροφορηθῆ κάποτε ὅτι ὁ σπαθάριος τοῦ αὐτοκράτορα εἶχε ἀνεβῆ σὲ μιὰ ὑψηλὴ σκάλα καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταστρέψῃ με βαρὺν πέλεκυν τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος πού κοσμοῦσε τὴν «χαλκίην» πύλην τῶν ἀνακτόρων.

Δὲν ἐδειλίασε ἡ παρθένος Θεοδοσία. Ἔσπευσε καὶ μαζί με ἄλλες μοναχῆς ἀνέτρεψε τὴν κλίμακα προκαλῶντας τὴν πτώσι καὶ τὸν φόνο τοῦ μιαιοῦ σπαθαρίου. Καὶ δὲν περιορίσθηκε στὴν ἥρωϊκὴ αὐτὴ ἐνέργεια ἡ καλλίμορφη μοναχὴ Θεοδοσία. Κάτω ἀπὸ μιὰ παραγμένη ἀτμόσφαιρα ἐξεκίνησε ἐπὶ κεφαλῆς ἄλλων μοναχῶν με τὸν ἴδιο ἥρωϊσμό με κατεύθυνσι τὸ Πατριαρχεῖο. Θάνατος καὶ στὸν ἀσεβῆ Πατριάρχη Ἀναστάσιο! Θὰ ἐφονεύετο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἥρωϊκῆς μοναχῆς, τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἂν δὲν κατώρθανε νὰ διαφύγῃ. Ἄλλ' ἂν διέφυγε ὁ Πατριάρχης δὲν κατώρθωσε ὅμως νὰ διασωθῆ καὶ ἡ τολμηρὴ ἥρωϊδα μοναχὴ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ αὐτοκράτορα τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν ὠδήγησαν σ' αὐτόν. Μάταια προσπάθησε νὰ τὴν μεταπίσει Λέων ὁ Ἰσαυρος. Καὶ ὅταν τέλος ἐπέισθηκε πὼς ἡ κόρη ἔμενε ἀμετάτρεπτη στίς πεποιθήσεις τῆς, τὴν παρέδωκε στοὺς δημίους γιὰ νὰ τὴν θανατώσουν. Ἀγιασμένη ἡ Θεοδοσία μετεφέρθη καὶ ἐτάφηκε στὸν ναὸ πίσω ἀπὸ τὰ κάστρα τὴν νύχτα τῆς 29ης Μαΐου καὶ ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκεῖνη ὁ ναὸς αὐτὸς ἐτιμήθηκε με τὸ ὄνομα τῆς ὁσίας καὶ μάρτυρος κόρης. Πλήθος πιστῶν, γυναικῶν ἰδίως, ἔσπευδε σὲ ἱερὸ εὐλαβικὸ προσκύνημά τὴν νύχτα τῆς ἑορτῆς τῆς ἀγίας, κομίζοντας τριαντάφυλλα ἰδίως γιὰ νὰ στολίσῃ τὴν ἀσημένια εἰκόνα τῆς ἥρωϊκῆς μάρτυρος.

Ἔτσι καὶ τὴν τραγικὴ ἐκεῖνη νύχτα τῆς Ἀλώσεως ὁ γυναικεῖος κόσμος συνέρρεε τὴν νύχτα στὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀγίας Θεοδοσίας με τὴν ἀγωνία στὴν ψυχῆ, ἀλλὰ καὶ με τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ ἀγία, πού ἐώρταζε, θὰ ἔσωζε μαζί με τὴν Ὑπέρμαχο στρατηγό, τὴν Θεοτόκο, τὴν κινδυνεύουσα πόλι. Ὁ λυγμὸς τὴν νύχτα ἐκεῖνη τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς δεήσεως ἐμπερδεύετο με τὰς ἐπικλήσεις τοῦ γονατισμένου γυναικεῖου κόσμου. Τὴν ἴδια ὥρα τῆς συγκινητικῆς αὐτῆς δεήσεως πρὸς τὴν ἐορτάζουσα ἀγίαν καὶ μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα τοῦ τέμπλου, τὰ στολισμένα με τριαντάφυλλα εὐώδη τοῦ Μαΐου ραντισμένα με τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν πού τὰ προσεκόμεζαν, μιὰ ἄλλη μυσταγωγία ἐθνικὴ καὶ χριστιανικὴ ἔτελεῖτο στὸν

πάνσепτο μεγάλο ναό τῆς ἁγίας Σοφίας. Μεταλάμβανε τῶν ἀχράντων μυστηρίων ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, καὶ ἀποχαιρετοῦσε τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ποῦ γονατισμένο ἐθρηνοῦσε καὶ ἐδέετο προπέμποντας τὸν αὐτοκράτορα στὸν δρόμο τῆς νίκης. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς μεγάλης τοῦ Βυζαντίου ἐκκλησίας ἐπερίμενε τὸ λεπτὸ βασιλικὸ ἄλογο τοῦ γενναίου αὐτοκράτορα ἀναβάτη του. Ἐχρεμέτισε καὶ ἐκάλπασε μόλις ἐπήδηξε ἐπάνω στὴν χρυσοστόλιστη σέλα του ὁ Κωνσταντῖνος. Καὶ γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ μὲ πνιγμένη τὴν ἀναπνοή του ὁ κόσμος γονατισμένος κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας ἀφιγκράζετο νομίζοντας πὼς ἄκουε τὸν καλπασμὸ τοῦ ἄλoγoυ ποῦ μετέφερε τὸν ἥρωα ἀρχιστράτηγο καὶ αὐτοκράτορα ἐκεῖ ὅπου ἐπαίξετο ἡ τύχη τοῦ Βυζαντίου.

Στὴν ἐκκλησία τῆς ἁγίας Θεοδοσίας ἡ διαίσθησις τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς ὄλο καὶ ἄπλωνε βαρεῖα τὴν ἀτμόσφαιρά της. Τρεμόσβυναν τὰ καντήλια τῆς ἐκκλησιᾶς· μὰ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀκοίμητο ποῦ ἔκαιε μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας Θεοδοσίας ἐφώταγαν δύο πρόσωπα ποῦ ὄλο καὶ ἔδιναν θάρρος καὶ ἐλπίδα στὸ δεόμενο πλῆθος τῶν γυναικῶν.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἐφθασαν ἀπομακρῶς ἤχοι κανονιῶν ποῦ διαρκῶς ἐπληροῦσαν τὴν νυχτερινὴ ἀτμόσφαιρα τῆς νύχτας ἐκείνης. Οἱ πνιγμένοι λυγμοὶ τῶν γυναικῶν μετετρέποντο ὀλοένα σὲ σπαρακτικὸς γόους. Ὁ Θεὸς «σῶζοι» τὴν ἁγία Πόλη καὶ τὸν αὐτοκράτορα! Οἱ ἐπικλήσεις πρὸς τὴν εορτάζουσα ἁγίαν ἐσχίζαν τὴν ἱερὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τὴν ματωμένη καρδιὰ βλων. Ὁρες ὀλόκληρες θανάσιμης ἀγωνίας κάτω ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν τηλεβόλων, ποῦ ὀλοένα καὶ γινόντανε ἀγριώτεροι καὶ πλησιέστεροι. Μαδοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τους τὰ ἄνθη οἱ δεόμενες γυναῖκες κι' ἀγκάλιαζαν τὴν εἰκόνα τῆς ἁγίας. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων καὶ μιὰ ὀγλοβοὴ ἔφτασε ὡς τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐκκλησιᾶς. Ἐπήρανε τὴν Πόλη οἱ Τοῦρκοι! Κ' ἔφτασε ὁ σπαρακμὸς ἐνὸς κόσμου ὀλόκληρου ποῦ θρηνοῦσε τὸν χαμὸ μιᾶς αὐτοκρατορίας καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἡρωϊκοῦ του αὐτοκράτορα. Τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Θεοδοσίας — ἁγίας τῆς Ἀλώσεως ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα — ἐκινήθηκε μὲ ἀλλοφροσύνη καὶ πανικό.. Τί θὰ γινότανε, ὅταν ὤρμουσαν ἄγριοι καὶ μαινόμενοι οἱ ἀλλόπιστοι κατακτηταί; Σκορπίσθησαν ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι παίρνοντας ἀσυνείδητα δρόμους διάφορους γιὰ σωτηρία. Ἡ ἐκκλησία ἄδειασε τίς πρωινὲς ὥρες. Τὰ καντύλια ὡς τόσο ἔκαιαν μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας Θεοδοσίας. Καὶ ὡσὰν νὰ ἀντηχοῦσε ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὴν ἀτμό-

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΕΝΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΤΟΥ

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Δὲν ὑπάρχει ἀσφαλῶς ἀποτελεσματικώτερο κ' εὐεργετικώτερο γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ὑγεία λουτρό, ἀπὸ μιὰν ἀναδρομὴν στὴν ἀθώα κι' ἀμόλευτη παιδιὰτικὴ μας ζωὴ· τότε ποῦ ἦτανε ἀπλαστὴ κι' ἀδιαμόρφωτη ἀκόμη ἡ προσωπικότητά μας· καὶ δίχως ἀτομικὴν ἔκφραση καὶ μορφή.

*

Σὰν τὰ θαυματοργὰ νερὰ τῆς πηγῆς Κανάθου, ποῦ κατὰ τὴ μυθολογία μας, κάθε φορὰ ποῦ ἐλουζότανε σ' αὐτὰ ἡ «λευκώλενος» θεὰ Ἦρα ἀνεγένωνε τὴν ἐπιβλητικὴ τῆς ὁμορφιὰ καὶ τὰ θέλγητρά της· ἔτσι καὶ ἡ κατάδυσή μας στὸ βυθὸ τῶν παιδικῶν μας χρόνων μᾶς χαρίζει πάντα δροσιὰ καὶ χαρὰ.

*

Ὅλα τότε μᾶς ἦτανε λαμπερὰ καὶ βαθυσήμαντα. Κι' οὔτε μιὰν ὥρα δὲν εἶχαμε ποῦ νὰ μὴν εἶναι καταφατικὴ, καὶ ποῦ νὰναί ἀδεια, κι' ἀνιαρὴ. Γιατί, σὰν τοὺς πρωτόπλαστους, ἐξυγώναμε κ' ἐμεῖς, μὲ θάμβος, τὴ φύση καὶ τὰ λογγῆς λογγῆς θαύματά της. Κ' ἐπορευόμαστε μέσα στὴ ζωὴ ξέγνοιαστοὶ κι' ἀγάλαφροὶ κι' ἐλόγαγοι «σὰν γλυκόπνοο ἀγεράκι μέσα σὲ ἀνθότοπο», ὅπως λέει ὁ Σολωμός.

Γι' αὐτό, κάθε μας ἐπιστροφή στὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο θησαυρὸ

σφαιρα ὁ γόος καὶ ὁ σπαρακτικὸς θρήνος.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ μπαίνοντας οἱ κατακτετῆται στὸ ναὸ ἐδοκίμασαν κατάπληξι, ἀντικρύζοντας τὴν πλημμύρα τῶν ρόδων στίς εἰκόνας καὶ κάτω στὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὀνομάσθηκε ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς κατακτητὰς ἡ ἐκκλησία τῆς ἁγίας Θεοδοσίας, ποῦ μετετράπη σὲ τζαμί, τέμενος τῶν ρόδων. Ἔτσι εἶναι γνωστὸ σήμερα τὸ Γκιουλ Τζαμί, πίσω ἀπὸ τὸ κάστρο, μὲ τὴν πύλη ποῦ φέρει καὶ σήμερα τὸ ὄνομα «Πύλη τῆς Ἁγίας»—Ἁγία καποῦ. Ἐξω στὴν πόρτα τοῦ Τζαμιού οἱ τοῦρκοὶ ἐσκόλισαν ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο. Καὶ ὅταν ὁ μουεζίνης τίς νυκτερινῆς ὥρες ἀνέπεμπε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ μινὰρὲ τὴν ἐωθινὴν σου δέησι — τὸ σαμπάχι — ὥσάν νὰ ἐμπέρδευε μὲ τοὺς ἤχους τῆς προσευχῆς αὐτῆς πρὸς τὸν Ἄλλὰχ καὶ τὸν Προφήτη καὶ ἡ σπαρακτικὴ δέησις τῶν γυναικῶν τῆς τραγικῆς νύχτας τῆς 29ης Μαΐου μπροστὰ στὸ στολισμένον ἀπὸ ρόδα εἰκόνημα τῆς ἁγίας τῆς ἀλώσεως, τῆς μάρτυρος παρθένου Θεοδοσίας.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

τῶν παιδικῶν μας ἀναμνήσεων, εἶναι σὰν λυτρωμὸς ἀπὸ τὴν ἀρπάγη κι' ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς καθημερινῆς πεζότητος· ἕνα φωτόμαρο καταφύγιον θνείρου· καὶ μία γλυκύτατη κι' ἀποξεχασμένη μουσική, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ τὴν ξαναποῦνε τὰ χεῖλη μας. Εἶναι μπουρὶ κανεὶς νὰ εἰπῇ, μὴ ἄλλη Βασιλεία τῶν Οὐρηνῶν, ποὺ ἔπως μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Χριστός, «δὲν ἤμποροῦμε ποτὲ νὰ τὴν ἀποκτήσωμε, ἀν δὲν γίνωμε σὰν τὰ παιδιὰ...».

*

Ἐνοιῶσα λοιπὸν μεγάλην χαρὰ, ποὺ ἦλθε κοντά μου σήμερα κάποιος σύντροφος τῶν καλῶν παιδιάτικων χρόνων μου. Ὁ πατέρας του ἦτανε σύντεκνος μὲ τὸν παπποῦ μου, καὶ τὸν εἶχαμε, χρόνια δλόκληρα, ζευγαὶ στὸ ὑποστατικό μας. Αὐτὸς τὸ ἐκαμάτευε καὶ τῶσπερνε· κι' αὐτὸς τὸ ἐθέριζε, κι' ἀλώνιζε κ' ἐσόδιαζε τοὺς λογιῆς λογῆς καρπούς του. Γι' αὐτὸ καὶ εἶχαμε μεγαλώσει σχεδὸν μαζί. Ἄλλωστε, οὔτε καὶ στὰ χρόνια εἶχαμε καμμιά διαφορὰ· μὰ κ' ἔμενα τότε διαρκῶς στὸ κτήμα αὐτό· κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήγγαινα στὸ σχολεῖο. Ἐφυγα ἔμωσ ἀπὸ τὸ νησί μικρός. Ἐνῶ αὐτὸς ὁ καλόμοιρος ἔμεινε. Κ' ἐπαντρεύθηκε· κ' ἔκαμε βιός· καὶ καλὰ παιδιὰ κι' ἐγγονάκια· καὶ τώρα εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτονοικοκύρηδες τοῦ τόπου.

*

Ὡ! καὶ τί δὲν μοῦ θύμησεν ἡ καλὴ του παρουσία; Ὅπως τὸ κῦμα γεννιέται ἀπὸ τὸ κῦμα, ἔτσι καὶ τὸ ἕνα περιστατικὸ ἔφερνε στὸ νοῦ μας τ' ἄλλο. Καὶ — σιγὰ σιγὰ καὶ σκαλι πρὸς σκαλι — κατεβήκαμε ὡς τὴν ὀλοκάθρη πηγὴ τῆς ζωῆς μας, ποὺ κανένας θόρυθος δὲν ἀχοῆμιζε τὸ μουσικὸ τῆς κελάρυσμα· κ' ἔμοιαζαν οἱ στοχασμοὶ μας σὰν ἀγινεὲς δροσοσταλίδες ἐπάνω σὲ μισάνοικτα κρίνα.

*

Τὸν ἐθαύμασα γιὰ τὸ μνημονικὸ του. Τίποτα δὲν εἶχε ξεχάσει. Καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπλότητα τ' ἀνάσπερνε — ἕνα πρὸς ἕνα — ἀπὸ τὸ θυθὸ τῶν περασμένων, ὀλόδροσα κι' ὀλοζώντανα καὶ μὲ τὴν παραμυθένια γοητεία ποὺ εἶχαν τότε. Ἐνῶ ἐγὼ — ἀλλοίμονον — ἔλεον αὐτὸν τὸν πανάκριβο πλοῦτο τὸν εἶχα πνιγμένο μέσα μου, σὰν λαῖνια μέσα σὲ βαθὺ καὶ σκοτεινὸ πηγάδι.

Θυμηθῆκαμε λοιπὸν τὰ παιγνίδια μας. Τοὺς μπιλικούς ποὺ ἐπιάναμε στὰ πλακότσουνα. Τὶς τούμπες μας στ' ἀλώνια. Τὰ κολόμπια μας στὴ θάλασσα. Τὰ παιγνίδια μας στὶς ἀλλῆς καὶ στὶς νεροσυρμές. Τὰ ξεσυνερίσματά μας. Τοὺς καλοὺς μας δασκάλους. Σὰν σκιεὲς ἀπὸ τὸν Ἄδη, ἔτσι ἐξεπρόβαλλαν ἐμπρὸς μας ὄλα τὰ περασμένα, στὸ ξαναγύρισμά μας ἐκεῖνο πρὸς τὸν πρῶτό μας ἑαυτό.

Θυμήθηκα, πού ήταν ἡ Ἀνοιξη, ἔπως τώρα, καὶ θέλησα νὰ μαζέψω μέλι. Ἄκουα ἀπὸ τοὺς μεγάλους, πὼς τὸ μέλι τὸ κάνουν οἱ μέλισσες. Πὼς ὅμως, δὲν εἶχα ἰδέα. Κ' ἐπειδὴ ἔβλεπα ἀμέτρητες μέλισσες νὰ στριφογυρνοῦνε στάνθισμένα δένδρα τοῦ περιβολιοῦ μας, ἀνέβηκα ἐπάνω σὲ μιὰ ψηλὴ κι' ὀλάνθιστη κερασιά, κ' ἐστερέωσα—μὲ πολὺ μου θυμοῦμαι κόπο—κάποιο μισόσταμνο στὴ βάση ἐνὸς τρίγαλου καὶ τρίκλωνου κλαδιοῦ τῆς, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ τὸ γιόμιζαν οἱ μέλισσες μέλι.

Μόλις λοιπὸν ἐγύριζα ἀπὸ τὸ σχολεῖό μου, ἐπετοῦσα τὴ σάκα μου, κ' ἔτρεχα νὰ σκαρφαλώσω ἐπάνω στὴν κερασιά, γιὰ νὰ ἰδῶ, ἂν ἐγέμισε μέλι τὸ μισόσταμνό μου. Καὶ ἡ ἐκπληξή μου καὶ ἡ ἀπογοήτευσή μου ἦτανε πολὺ μεγάλη, πού τῷβρισκα πάντα ἀδειανό· καὶ μονάχα κάμποσα ἀσπρορόδινα λουλούδια τῆς κερασιάς ἦτανε κάθε φορά πεσμένα μέσα. Κ' ἐθύμωνα μὲ τὶς μέλισσες. Μὰ κι' ἀναρωτιόμουνα, μήπως δὲν ἦμουνα καλὸ παιδί, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελαν νὰ κάμουν γιὰ μένα μέλι. Γιατί ἤξερα, πὼς τὰ ἔντομα αὐτὰ τᾶχει εὐλογῆσει ὁ καλὸς μας Θεός, ἐπειδὴ τοῦ δίνουν τὸ κερί τους. Ἀνέβαινα λοιπὸν καὶ ξανακατέβαινα ἀπὸ τὴν κερασιά· ὡς πού στὸ τέλος ἔπεσεν ἀπὸ τὸ κλαδί τὸ μισόσταμνό μου κ' ἔγινε θρύψαλα...

Πολλὲς φορές ἀργότερα, πού ἦ ἔμενα χωρὶς ἀπόκριση σὲ κάποιο μου ρῶτημα, ἢ καὶ χωρὶς καμμιά ἀμοιβή καὶ ἀναγνώριση στὸν τίμιο μόχθο μου, ἀναθυμήθηκα τὸ μισόσταμνον ἐκεῖνο...

*

Θυμήθηκα ἀκόμη καὶ κάποιες πέτρινες γούρνες, πού τὶς εἶχαμε γιὰ νὰ πίνουν νεράκι τὰ περιστέρια μας. Ἐπήγαινα λοιπὸν κ' ἔριχνα μέσα στὸ νερό τους διάφορα σανιδάκια ἢ καὶ κουτιά ἀπὸ σπέρτα, πού τὰ βάφτιζα γολέττες καὶ καΐκια τρικάρτα, καὶ τᾶβαζα ν' ἀρμενίζουνε, μὲ κανένα χαρτί πού κατῶρθωνα νὰ τὸ στερεώσω ἐπάνω τους, γιὰ πανί τους.

Γιὰ νὰ φθάσουν λοιπὸν γρήγορα στὴν ἄλλην ἄκρη τῆς γούρνας, ἔκανα τρικυμία μὲ τὰ χέρια μου κ' ἐβούλαζαν ἔτσι τὰ καΐκια μου, χωρὶς νὰ φθάνουν στὴν ἄλλη ἄκρη. Καὶ μοναδικὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε, νὰ θρωμίση καὶ τὸ νερό, πού ἔπιναν τὰ καυμένα τὰ περιστεράκια... Κι' ὁ παλμικὸς ἀντίλαλος τῆς θύμησης αὐτῆς, πού ξετυλιγότανε τώρα ἐμπρὸς μου, μοῦφερε στὸ νοῦ καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες προσπάθειές μου κ' ἐλπίδες μου, πού εἶχανε τὴν ἴδιαν ἐπίσης Μοῖρα, σὰν τὰ καΐκία μου ἐκεῖνα...

*

Ἄσπεριστοὺς ὀλόκληρους ἀπὸ τέτοια μικρογεγονότα μοῦ θύμησεν ἡ παρουσία τοῦ παιδιατικῆ φίλου μου. Κ' ἀίσθανόμουνα νὰ χαίρωμαι θαθειά. Καὶ νὰ πληθαίνη μέσα μου ἡ εὐγνωμοσύνη μου

στὸν τρισάγιο Θεό, πὸ μ' ἀφῆκε νὰ ζήσω ὡς τώρα, καὶ ν' ἀντι-
κρύψω τὸν κόσμον τοῦ μὲ τὴν ἴδια—σάν τότε—καλωσύνη καὶ
ἀπλότητα.

Θυμήθηκα πὸ μιὰ φορὰ ξεκίνησα γιὰ ν' ἀνεβῶ στὴν κορφή
τ' Ἄη-Νηλιᾶ, πὸ εἶναι τὸ ψηλότερο βουνὸ τοῦ νησιοῦ κι'
ὀνοματίζεται ἔτσι ἀπὸ κάποιο παλῆδ Μοναστήρι, ἐπ' ὀνόματι τοῦ
ἁγίου, πού'ναι κτισμένον κατάκορφά του. Ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ μου
σπίτι, πὸ δρίσκεται στοὺς πρόποδες τοῦ, ἔδλεπα νὰ τὸ σκεπά-
ζουν συχνὰ καταχνιές, πὸ καμμιά φορὰ ἐχαμήλωναν σχεδὸν ὡς
τὸ σπίτι μας. Ἐνόμιζα λοιπὸν, πὸς ἅμα κατορθώσῃ ν' ἀνεβῆ
κανεὶς ὡς ἐκεῖ πάνω, θὰ φθάσῃ κοντὰ στὸν οὐρανὸ καὶ πὸς θὰ
βρεθῆ ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη θύρα τῆς Παράδεισος, πὸ ὁ ἅγιος
Πέτρος ἐκρατοῦσε τὰ κλειδιά της.

Καὶ ἡ φαντασίωσή μου αὐτὴ μοῦχε γίνε ἀπόλυτη δεβαιότητα,
γιατὶ ἔδλεπα πὸς ἡ γιαγιά μου, κάθε φορὰ πὸ ἐλιθάνιζε τὸ
Θεολόγο μας, ἔβγαينه στὴν πόρτα τοῦ κ' ἐθυμιάτιζε πάντα της
καὶ τὸν Ἄη Νηλιᾶ, σιγοψιθυρίζοντας τὸ τροπάρι τοῦ, πὸ ἀπὸ
τότε τὸ θυμοῦμαι καὶ εἶναι αὐτό. «Ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος, τῶν
Προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεῦτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χρι-
στοῦ Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας Ἐλισσαίῳ τὴν χά-
ριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπρούς καθαρίζει· διὸ τοῖς τιμῶσιν
αὐτὸν βρῦει ἰάματα».

*

Εἶχα ἀκόμη ἀκούσει νὰ διηγοῦνται, πὸς μέσα στοὺς τρου-
χάλους τῶν τοίχων τοῦ μεγάλου τοῦ αὐλόγυρου, ζοῦνε ἀμέτρητα
χρυσὰ μαμουνάκια. Κι' ἀκόμη, πὸς γύρω στὰ θάμνα πὸ τὸν πε-
ριτριγυρίζουν φτεροκοποῦνε κάποια ἄλλα ζουζούνια, πὸ ἔχουν
μακριὰ πολὺ ποδάρια καὶ γαλαζοπράσινα ὠραῖα φτερά· καὶ τὰ
ὀνοματίζουνε ἐδῶ στὸ νησί «ἀλογάκια τοῦ Προφήτη Ἡλία». Ἀὐτὰ
λοιπὸν τὰ ζουζούνια, ὅταν εἶσαι καλὸ παιδί κι' ἀνεβῆς
ἐκεῖ ψηλά, σὲ παίρνουν—ἔλεγαν—σ' ἕνα χρυσὸ ἀμάξι πὸ σέρ-
νουν καὶ σ' ἀνεβάξουν ψηλὰ στὸ Θεὸ καὶ κοντὰ στ' Ἄγγελάκια...

*

Ἐξεκίνησα λοιπὸν, γεμάτος πίστη πρὸς τὸν ἑαυτό μου
κ' εὐτυχισμένος ἀπὸ τὴ δέβαιη προσδοκία, νὰ φθάσω ἕως ἐκεῖ.
Ἀλήθεια. Μονάχα μιὰ τρισαγία λαχτάρα καὶ μέθη μπορεῖ νὰ
συλλάβῃ καὶ ν' ἀποτολήσῃ τέτοιες ὑπέροχες ἐξορμήσεις, πὸ
ὄρμιάζουν σιγὰ σιγὰ μέσα στὰ μισόφωτα τοῦ ἀνέκφραστου ἐγώ
μας, ὅταν κοιμᾶται βαρεῖα ἢ πολυόμματη νόσηση...

*

Στὴν ἀρχήν, ἐπήγαινα καλά. Μὰ σάν ἐξεμάκρυνα κάμποσο
κι' ἀνέβηκα πρὸς τὴ σπαθωτὴ ράχη τοῦ βουνοῦ, οἱ φίδες πὸ

φυτρώνουν ἐκεῖ πυκνές κι' δλόφούντωτες και οἱ δράχοι ψηλότερα μούκρυψαν ἔλως διόλου τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ. Καὶ οἱ ἀπρουνιές, τὰ φρύγανα και οἱ ἀσπάλαθοι ποῦ σὲ κάθε μου δῆμα συναπαντοῦσα, μ' ἔδυσκόλευαν στὸ περπάτημα· και μάλιστα μοῦ αἰμάτωναν τὰ πόδια μου. Καὶ σὲ λίγο δὲν μπορούσα πλέον νὰ προχωρήσω... Μὰ και οὔτε και νὰ γυρίσω πίσω μπορούσα· γιατί οὔτε μονοπάτι εἶχε, μὰ και γλυστροῦσα στὸ κατέβασμα, ἔταν τὸ ἐπεχείρησα. Μ' ἔπιασε λοιπὸν σαστιμάρα· και μ' ἔκυρίεψε φόβος πολὺ μεγάλος· κ' ἐξέσπασα σὲ λυγμούς και σὲ φωνές.

Ἐπὶ τέλους, ἕναν καιρό, μ' ἐπῆραν εἶδηση κάτω ἀπὸ τὸ κτήμα κ' ἔστειλεν ὁ παπποῦς μου τὸν μπάριμα Πέτρο—Θεὸς συγχωρέσει τον—ποῦ τὸν εἶχαμε ἐπιστάτη· και ὀθυμένο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν τρομάρα, μ' ἐπῆρε σηκωτὸν στὶς γερές του πλάτες και μ' ἔκατέβασε στὸ σπῆτι, ὀπου φυσικά μ' ἐπερίμεναν μ' ἀγωνία, ἀλλὰ και μὲ στοργικώτατα μαλλώματα.

*

Ἔτσι ἀπὸ μικρὸς πολὺ ἔμαθα, πὼς ἔταν διάζεται νὰ γίνῃ κανεὶς αὐτεξούσιος και ζητᾶ νὰ πορευέται κατὰ τὰ θελήματα τῆς καρδιάς του, χάνει τὴν στρατά του και καταντᾶ «πρόβατο ἀπολωλὸς», ποῦ κινδυνεύει νὰ χαθῆ στὶς ἐρημοτοπιές και νὰ φαγωθῆ ἀπὸ τοὺς λύκους.

Και τέτοιοι καταντήσαμε ὀλοι μας στὴν ἐποχὴ μας αὐτῆ. Τὸ ἐφευρήματα τοῦ μυαλοῦ μας μᾶς ἔκαμαν νὰ πιστέψουμε, πὼς ἐγινήκαμε τάχα κυρίαρχοι τοῦ παντός· και πὼς θὰ τὰ ἐγάλωμε πέρα, μὲ τὴ δική μας μονάχα δύναμη και χωρὶς ὀδηγὸ μας τὸ Χριστό.

Κι' ὀλοένα — ἀλλοίμονό μας — πηγαίνομε ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Και πέφτομε ὀλοένα και πὶδ βαθειά. Κι' ὀχι μονάχα, σὸν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ, δὲν μπορούμε νὰ συνεννοηθοῦμε μεταξύ μας, ἀλλὰ και μὲ ξέφρενη λύσσα μηχανευόμαστε διαρκῶς ὀπλα φοβερά και τρομερά, ποῦ μπορούν νὰ ξεκληρίσουν τὸ Γένος μας ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς. Και ὀ φαρμακερὸς καρπὸς τοῦ δένδρου τῆς Γνώσης, ποῦ τὸν τρώμε ἀχόρταγα, εἶναι νὰ πετρώσῃ ἡ καρδιά μας και νὰ καταντήσῃ ἡ ψυχὴ μας Σαχάρα.

Τὴν Εἰρήνην τάχα διαφεντεύομε. Και τὴν Εἰρήνην τάχα ζητοῦμε. Κι' ὀμως ὀ Χριστὸς μας μᾶς εἶπε πὼς μᾶς τὴν χαρίζει. «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὀμῖν», μᾶς εἶπες Κύριε. Μόνον κοντὰ Σου βρίσκομε ἀνάπαυση και ἀθόλωτη χαρά. Και μόνον κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ τιμίου Σταυροῦ Σου γαληνεύομε ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ κόσμου. Και μᾶς εἶπες ἀκόμη, ὅτι «Ἐγὼ εἶμι ἡ ὀδὸς και ἡ ἀλήθεια και ἡ ζωή». Κ' ἐμεῖς τὸ ξεχνοῦμε. Και ζητοῦμε δικές μας

Ο ΕΧΩΝ ΟΥΣ ΑΚΟΥΣΑΤΩ

Εἰς τὸ ὄρος τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, τὸ λεγόμενον Βόιον, καὶ κατὰ τὰς βορειονατολικὰς κλιτύς τῆς ἐνδόξου Πίνδου, ὑπάρχει μία ὠραιότατη κωμόπολις, ὀνομαζομένη Πεντάλοφος, ἣτις εἶναι ἐκτισμένη εἰς ὑψόμετρον χιλίων περίπου μέτρων καὶ εἰς τοποθεσίαν ἀμφιθεατρικὴν καὶ ἐξαισίαν, ἀνάμεσα εἰς δρυς καὶ δροσερὰς καστανέας.

Εἰς τὴν κωμόπολιν ταύτην ὑπηρετεῖ ὡς εἰρηνοδίκης εἰς εὐγενέστατος καὶ λιαν εὐλαβῆς χριστιανός, ὁ κ. Ἀναστ. Μακρίδης.

Ὡς ἱεροκλήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστης, μετέβην μίαν Κυριακὴν εἰς Πεντάλοφον καὶ ἐκήρυξα τὸν Θεῖον λόγον εἰς τοὺς ἐκεῖ εὐσεβεῖς χριστιανούς, κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1956.

Ὁ Ναός τῆς κωμοπόλεως ταύτης τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ εἶναι ἀρκετὰ εὐμεγέθης, ἀνακαινισθεὶς μεταπολεμικῶς δαπάναις τῶν ἐν Ἀμερικῇ Πενταλοφιτῶν.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἐν τῷ Ναῷ ἡ Θεῖα Λειτουργία τῆς Κυριακῆς ἐκείνης καὶ ἐνῶ εὐρισκόμην ἀκόμη ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ἰδοὺ διὰ τῆς μεσημβρινῆς πύλης τοῦ Ἱεροῦ προέκυψεν εἰς κύριος μετρίου ἀναστήματος, νέος καὶ ὠραιότατος ὡς ἄγγελος (ἦτο ὁ εἰρηνοδίκης κ. Μακρίδης), ὅστις μὲ ὕφος ταπεινὸν καὶ σεβάσμιον ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμέ, μοι λέγει: «Πάτερ μου, σὰς παρακαλῶ πολὺ, ἔχω κάτι νὰ σὰς εἶπω καὶ ἐὰν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν, ἐλᾶτε εἰς τὸ πτωχικὸν μου».

Πρωτοφανῆ συμπάθειαν μοι ἐπροξένησαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κ. Μακρίδη καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸν ἠκολούθησα καὶ μετέβημεν ἀμφότεροι ὁμοῦ εἰς τὸ παρακείμενον εἰρηνοδικεῖον. Ἐκεῖ, ἀφοῦ μοι προσέφερε κέρασμα ἀναψυκτικόν, ἤρχισεν ἐν συνεχείᾳ νὰ μοι λέγῃ τὰ ἑξῆς:

«Πάτερ, πρῶτα πρῶτα ἔχω νὰ ζητήσω συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἀγιωσύνην σου, ὡς ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς καὶ ἐγὼ καθὼς ὅλοι οἱ θνητοί, διότι τὸ ἐπάγγελμά μου αὐτό, καθὼς βλέπετε, εἶναι δύσκολον· καὶ παρ' ὅλον ὅτι προσέχω εἰς τὸν νό-

στράτες καὶ δικές μας ἀλήθειες καὶ δική μας ζωὴ, ποὺ δηγοῦν ὀλόγισα στὸ θάνατο καὶ στὸν ἀφανισμό μας. Γιατὶ τὰ πουλιὰ ποὺ ξεμακραίνουν ἀπὸ τὴν κλῶσσα, τὰ τρῶνε τὰ γεράκια. Καὶ μονάχα οἱ φτεροῦγες Σου, Χριστέ μου, μποροῦν νὰ μᾶς προστατέψουν καὶ νὰ μεταλλάξουν σὲ εὐλογία τὴν ὀργὴ καὶ τὴν κατάρρα...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΙΜΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ

μον τοῦ Θεοῦ, δὲν γνωρίζω, ὡστόσον, ἂν ἀποδίδω πάντοτε τὸ δίκαιον εἰς τὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τώρα ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ διὰ ποῖον λόγον ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ σᾶς προσκαλέσω ἕως ἐδῶ.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἤκουσα τὸ κήρυγμά σας, ὅπου εἶπατε μερικὰ θαύματα καὶ ἀμέσως ἐνεθυμήθην τρία ἐκστατικά γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ὡς θαύματα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ συγκίνησις δὲν ἔπαυσεν ἀκόμη νὰ με συνέχῃ. Λοιπὸν, ἀκούσατέ με, πού θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ τόσο ζωντανά, ὡσάν νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ στιγμή πού συνέβησαν.

Ἐγὼ κατὰ τὴν προέλευσίν μου εἶμαι μικρασιάτης. Τὸ δὲ ἔτος 1939 ἤμην τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ διέμενον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα, εἰς τὰ Σέρβια τῆς Κοζάνης, μελετῶν διὰ νὰ δώσω τὰς πτυχιακὰς μου ἐξετάσεις. Ἐκεῖνην τὴν ἐποχὴν, ναὶ μὲν εἶχον πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔκαμνα τὴν προσευχήν μου, πλὴν ὅμως δὲν ἀπέδιδον σημασίαν εἰς ὠρισμένους τύπους· καὶ συγκεκριμένως δὲν ἔκαμνα τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

Ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους ἐκείνου (1939) ὥρα 8-9 μ.μ. καὶ εὐρισκόμην ἐντὸς τοῦ δωματίου μου. Καί, καθὼς πλέων ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς εἶχε προχωρήσει, ἐστάθην νὰ προσεγνηθῶ, χωρὶς πάλιν νὰ κάμω τὸν σταυρόν μου. Αἰφνης τότε, ἐγένετο βροντὴ τρομερά, ἥτις συνέσεισεν ὅλον τὸ δωμάτιόν μου. Καὶ μία ἀόρατος δύναμις συστραφεῖσα κυκλόθεν ὡς ἠλεκτρισμός, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κάτω ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς μου στήλης καὶ ἀνῆλθε μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου μου· καὶ ἀμέσως ἔγινα ἐκτὸς ἐμαυτοῦ τόσο, ὥστε διηρωτώμην καὶ ἔλεγον: «Ἐὰν ἐξέλθω ἔξω καὶ μὲ ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι, θὰ μὲ θεωρήσωσι διὰ τρελλόν». Ἐν συνεχείᾳ, ἐβάδισα ὀλίγον πρὸς τὸ γραφεῖόν μου διὰ νὰ καθίσω· καὶ ἰδοῦ, βλέπω ὀπισθὲν μου ὑπερφυᾶ τινὰ μορφήν ἐμποιοῦσαν τρόπον καὶ ὑποκάτωθεν αὐτῆς φλόγες πυρὸς ἐξερχόμεναι ἕκ τινος δίσκου, ὡς ἀπὸ πυρίνης χοάνης. Καὶ ἡ φοβερά ἐκεῖνη μορφή με φωνὴν ζωηράν λέγει πρὸς ἐμέ: «Πῶς ἐσύ θέλεις νὰ ἀνατρέψῃς ἐκεῖνα, ὅπου γίνονται ἐπὶ γενεὰς γενεῶν;»

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας διαρκῶς ἤμην χλωμός, περιδεὴς καὶ συντετριμμένος· καὶ οὔτε ἔλεγον εἰς κανένα τίποτε, οὔτε ἠδυνάμην νὰ καταλάβω πόθεν προήρχετο τὸ μυστηριῶδες καὶ φοβερόν τοῦτο γεγονός.

Περαιτέρω εἶχον παρέλθει 15 ὀλόκληρα ἔτη, ὅποτε, ἡμέραν τινὰ συνέβη νὰ μελετῶ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καί, ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ κεφάλαιον ἐκεῖνο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπου ὁ Μωϋσῆς εἶδε τὸν Θεὸν καὶ ἔλαβε τὸν Νόμον καὶ τὰς 10 ἐντολάς, ἀμέσως

τότε ἤνοιξαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς μου καὶ φωτισθεὶς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατενόησα, ὅτι καὶ τὸ ἰδικόν μου ἐκεῖνο ὄραμα ἦτο ἐκ Θεοῦ, διὰ τὸ νὰ ἀναγνωρίσω τὴν αἰωνίαν δύναμιν τοῦ Σημείου τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἡγουν τὴν ἀξίαν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

«Νὰ διηγηθῶ τώρα καὶ τὸ δεύτερον ὄραμά μου: Τὸ ἔτος 1940 καὶ κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον, ἤμην ἐστρατευμένος ὡς μαθητῆς ἐφαρμογῆς τῆς Σχολῆς Ἴππικοῦ εἰς τὴν πόλιν Λάρισσαν τῆς Θεσσαλίας. Ἐκεῖ εἶδον καὶ ἰδοῦ, ὡς νὰ ἐνεφανίσθη ἱπτάμενον ἀνωθεν ἀεροπλᾶνον, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν πλαγίαν αὐτοῦ ὄψιν εἶχεν ἀποτετυπωμένον ὡς σῆμα, ἐν πελώριον σφυροδρέπανον. Καὶ τὸ ἀεροπλᾶνον τοῦτο ἐν συνεχείᾳ, ὡς νὰ προσεγγιώθῃ μὲν πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον χρόνον ἀνεφλέγη καὶ ἐγένετο πυρκαυστον».

«Ἴδου καὶ τὸ τρίτον καὶ τελευταῖόν μου ὄραμα:

Βλέπετε δίπλα εἰς τὸ γραφεῖον μου ἓνα ἄλλο δωμάτιον: ἐν τὸς αὐτοῦ διέμενον ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα, ὅταν πρωτοῦ ἦλθον ἐδῶ ὡς ὑπάλληλος. Λοιπὸν εἰς τὰς 14 Ὀκτωβρίου 1954 καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν περίπου τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐνῶ εἶχον κουρασθῆ ἀπὸ τὴν συνεχῆ γραφικὴν μου ἐργασίαν, ἠσθάνθην ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνακουφισθῶ κάπως καὶ νὰ ἀναπαυθῶ. Ὅθεν, ἐξελθὼν ἐκ τοῦ γραφείου μου, εἰσῆλθον εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιόν μου τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ βορείου παραθύρου αὐτοῦ ἐνητένισα πρὸς τὸ βάθος τοῦ καθαροῦ ὀρίζοντος, ὅπου τὸ ἐνδοξον καὶ μεγαλειῶδες καὶ ἡρωϊκὸν Βίτσι. Καὶ ἐνῶ ἔπνεεν ἐκεῖθεν ἡ φυσικὴ καὶ δροσερὰ αὔρα, τὸ δὲ ἡλιακὸν φῶς ἠπλοῦτο πανταχοῦ διάχυτον, αἴφνης, εἶδον νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ ἓνα ὀλόκευικον σύννεφον τοῦ στερεώματος ὁ Χριστός, φωτοβόλος καὶ ὑπέρλαμπρος καὶ εὐμεγέθης, μὲ ὀφθαλμοὺς κυανοῦς καὶ μὲ δέρμα ροδόχρουν, ὅστις ἤρχετο ὀλονέν πρὸς ἐμὲ καὶ κύκλωθεν αὐτοῦ χρυσοῦς στέφανος καὶ ἕξαστράπτων. Καί, καθ' ὅσον ὁ Χριστὸς ἐπροχώρει πρὸς ἐμὲ, ἐπὶ τοσοῦτον περιήστραπτε περὶ Αὐτὸν ὁ χρυσοῦς στέφανος καὶ ἀνεδιπλοῦτο γύρωθεν τὸ λευκὸν καὶ ὀλόλαμπρον σύννεφον!»: «Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις...».

Ἄρχμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

«Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ, τῷ Σωτῆρι ἡμῶν... Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐξομολογήσει καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ, ὅτι Θεὸς μέγας, Κύριός καὶ βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν». (Ἀπὸ τὰ Ἀντίφωνα).

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1958

Κυριακή 29 'Ιουνίου (Πέτρου καὶ Παύλου)

(Ματθ. 1στ' 13 - 19)

«Μακάριος, εἰ Σίμων Βαριωνᾶ» (Στίχ. 17)
[Μακάριος ἦσαι, Σίμων, γιὰ τοῦ 'Ιωνᾶ].

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, στὸν καθένα, ὁ Κύριος ἄφησε μέσα στὸ ἅγιο Εὐαγγέλιό του καὶ τοὺς Μακαρισμοὺς, ποὺ εἶναι τὸ στέμμα ἄλλης του τῆς διδαχῆς. Τοὺς πρὸ πολλοὺς τοὺς πρόφεραν τὰ θεϊκά του χεῖλη κατὰ τὴν ὁμιλία του πάνω στὸ βουνό, ποὺ τὴν ἀναφέρουν οἱ ἱεροὶ εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος καὶ Λουκᾶς. Ὑπάρχουν, ὅμως καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποὺ τοὺς εἶπε σὲ διαφορὲς περιπτώσεις τὸν καθένα. Ἐνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, τὸ «μακάριόν ἐστὶ δίδῶναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν» παρασιωπᾶται στὰ Εὐαγγέλια καὶ τὸ θυμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὶς «Πράξεις», στὸν λόγο ποὺ ἐξεφώνησε ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων, ὅταν βρισκόταν στὴ Μίλητο.

Ὅλοι, λοιπόν, οἱ μακαρισμοὶ τοῦ Κυρίου δὲν ἀπευθύνονται σὲ ὠρισμένα πρόσωπα, ἀλλὰ εἶναι γενικοὶ κι' ἀφοροῦν ὅλους ὅσοι ἀσκοῦν διαφορὲς ἀρετὲς καὶ βρῖσκονται σὲ λογῆς-λογῆς ὠραίες καταστάσεις τῆς Χάριτος.

Μονάχα ἓνας ἀπὸ τοὺς μακαρισμοὺς ἀπευθύνεται σὲ πρόσωπο συγκεκριμένο. Εἶναι αὐτός, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, ὁ μακαρισμὸς τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Σίμωνος Πέτρου.

Ὅταν ὁ Πέτρος, στὸν δρόμο τῆς Καισαρείας, ὡμολόγησε τὸν Ἰησοῦ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι:

—Μακάριος εἶσαι Σίμων, γιὰ τοῦ Ἰωνᾶ, διότι αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν δὲν σοῦ τὴν ἀπεκάλυψε ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Πατέρας μου ὁ οὐράνιος.

Ἀπ' εὐθείας φωτισμένος ἄνωθεν ὁ Πέτρος, ζεστόμισε πρῶτος τὴ μεγαλύτερη ἀλήθεια τῆς πίστεως, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Δίκαια, λοιπόν, τὸν καλοτύχησε ὁ Κύριος, γιὰ τὴν τιμὴ ἐκεῖνη ποὺ τοῦ δόθηκε. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος, ὁ πρωτόθρονος τῶν ἀποστόλων, ποὺ μακαρίσθηκε ὀνομαστικὰ ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀξίζει κι' ὅλους τοὺς ἄλλους μακαρισμοὺς, μετέχει σ' αὐτοὺς μαζὶ μὲ ὅσους ἀνώνυμα περιέλαβε ὁ Σωτὴρ στὸν καθένα μακαρισμό.

Στάθηκε μακάριος, γιὰτὶ ἦταν φτωχὸς στὸ πνεῦμα, δηλαδὴ

άπλως και ταπεινός στην καρδιά. Δέν δίστασε ν' ακολουθήση τόν 'Ιησοῦ, νά τόν πιστέψη δλόψυχα και νά μείνη κοντά του. Κι' όταν ό 'Ιησοῦς, κατά τόν Μυστικό Δεῖπνο, θέλησε νά πλύνη τά πόδια τῶν μαθητῶν, ό μόνος πού εδειξε ντροπή κι' ἀντιστάθηκε ἀπό ταπεινοφροσύνη, ἦταν ό Πέτρος.

Στάθηκε μακάριος, γιατί πένθησε κι' ἔκλαψε γιά τά παραπτώματά του, ὅπως ὅταν βγήκε ἀπό τήν αὐλή τοῦ ἀρχιερέως, ὅπου εἶχε ἀρνηθῆ τόν Διδάσκαλό του, κι' ἄκουσε τό λάλημα τοῦ πετεινοῦ.

Στάθηκε μακάριος, γιατί πείνασε και δίψασε τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, πίνοντας ἀχόρταγα ἀπό τά νάματα τῆς διδαχῆς τοῦ Κυρίου του και ποθῶντας ὅσο κανεῖς ἄλλος τό οὐράνιο μάνα, πού ἦταν αὐτή ἡ διδαχή.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ἐνώ πρῶτα ἦταν οἰζύθυμος και τράβηξε μαχαίρι στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ κι' ἔκοψε τό αὐτί τοῦ ὑπηρέτη Μάλχου, ὑπερασπιζόμενος τόν διδάσκαλό του, ὕστερα ἔγινε πρᾶο κι' ἄκακο πρόβατο και σύρθηκε στή σφαγή, μαρτυρῶντας γιά τόν 'Ιησοῦ στή Ρώμη.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ἦταν ἐλεήμων, σκορπίζοντας παντοῦ ὅπου περνοῦσε τόν θησαυρό τῆς θείας δυνάμεως και σοφίας, σηκώνοντας παραλυτικούς, ὅπως ό Αἰνέας, γυρίζοντας στή ζωή νεκρούς, ὅπως ἡ Δορκιάς, και τρέφοντας τίς ψυχές τῶν χριστιανῶν μέ τό ἄφθοο κήρυμά του.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ἦταν καθαρός στην καρδιά κι' ἔτσι εἶδε πρῶτος ἀπ' ὅλους τή θεϊκή φύσι τοῦ 'Ιησοῦ, ὁμολογῶντας τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ἀγάπησε κι' ἐπεδίωξε τήν εἰρήνη, συμβουλευοντας τοὺς χριστιανούς ἀπό τίς γραμμές τῆς πρώτης ἐπιστολῆς του νά ζητοῦν τήν εἰρήνη και νά τήν παίρνουν ἀπό πίσω.

Στάθηκε μακάριος, γιατί καταδιώχθηκε, ὀνειδίσθηκε, μισήθηκε κι' ὑπόφερε πολλά γιά χάρι τοῦ Κυρίου του.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ἄκουσε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ και τόν φύλαξε στά βάθη τῆς καρδιάς του.

Στάθηκε μακάριος, γιατί πρὶν δῆ τόν ἀναστάντα Κύριο, ἀλλά ἔχοντας ἀντικρῆσει μενάχα τόν ἄδειο τάφο, ὅπου ἔτρεξε μαζί μέ τόν 'Ιωάννη μετά τήν πληροφορία πού πῆρε ἀπό τή Μαγδαληνή, πίστεψε στην ἀνάστασί του και δέν ὑπέθεσε, ὅπως ἡ γυναίκα ἐκεῖνη, ὅτι εἶχαν μεταφέρει ἄλλοῦ τό σῶμά Του.

Στάθηκε μακάριος, γιατί ἀφοῦ πλουτίσθηκε μέ τοὺς θησαυρούς τοῦ Πνεύματος κατά τήν Πεντηκοστή, ἄρχισε πλέον νά δίνῃ και νά μὴ παίρνῃ, σκορπίζοντας τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου παντοῦ και προσφέροντας κόπους, ἔγνοιες, και τέλος τήν ἴδια του τή ζωή στό ἔργο τοῦ Κυρίου.

Σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ 'Εκκλησία γεραίρει τόν Πέτρο,

τιμώντας τον ξεχωριστά και πάνω από τους λοιπούς αποστόλους, πλάι στον εφάμιλλό του κι' ισόθρονο Παύλο. Κι' ἐμεῖς οἱ πιστοί, γινόμαστε χορὸς γύρω του κι' ἐπαναλαμβάνομε στὸν Σίμωνα Πέτρο τὸν προσωπικὸ μακαρισμὸ, ποῦ τοῦ ἀπηύθινε ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦς. «Μακάριος εἶ Σίμων, Βαριωνᾶ». Καὶ τιμοῦμε τὴ μνήμη του, προσκομίζοντας, ἀντὶ γιὰ στεφάνους, καὶ τοὺς ἄλλους μακαρισμοὺς τοῦ Κυρίου, στοὺς ὁποίους ὁ Πέτρος ἐπίσης ἔχει ξεχωριστὴ θέσι.

Κυριακὴ 6 Ἰουλίου (Ε' Ματθαίου)

(Ματθ. ἡ' 28 - 8' 1)

«Καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεισαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν» (ἡ' στίχ. 34)
[Κι' ἀφοῦ τὸν εἶδαν, τὸν παρεκάλεισαν νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ σύνορά τους].

Πιὸ φρικτὴ, πιὸ ἀξιοθρήνητη καὶ πιὸ ἀπονενοημένη παράκλησις δὲν θὰ μπορούσε νὰ υπάρξῃ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔκαμαν οἱ Γεργεσηνοὶ στὸν Ἰησοῦ. Τοῦ ζήτησαν νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ σύνορά τους, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπο τους.

Ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης εἶχε ἀνατεῖλει πάνω τους κι' αὐτοὶ θέλησαν νὰ μὴ τὸν ξαναἰδοῦν. Ὁ εὐεργέτης τοὺς ἐπισκέφθηκεν κι' αὐτοί, ἀντὶ νὰ τὸν κρατήσουν ὅσο ἦταν δυνατὸν περισσότερο κοντὰ τους, τὸν ἀπέπεμψαν. Ἡ αἰώνια ζωὴ κι' ἡ αἰώνια ἀλήθεια βρέθηκαν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους κι' ὅμως τίς ἔσπρωξαν μακριά, βιάστηκαν νὰ τίς ἀποξενωθοῦν.

Ὅλη ἡ πόλις — σημειώνει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής — βγῆκε σὲ συνάντησι τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν οἱ χοιροβοσκοὶ μετέδωσαν τὴν εἶδησι τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ. Τὶ ὠραῖο θὰ μπορούσε νὰ ἦταν αὐτό! Τὶ ἀξιοθαύμαστη θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἡ ἔξοδος ὅλων τῶν κατοίκων ἐκείνης τῆς πόλεως, ποὺ ἔσπευδαν νὰ συναντήσουν τὸν Σωτῆρα! Διότι θὰ περίμενε κανεὶς νὰ τὸν πιάσουν ἀπὸ τὸ φόρεμα, νὰ τοῦ ἀγκαλιάσουν τὰ πόδια καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγῃ. Νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ μείνῃ μαζί τους. Νὰ τοῦ ζητήσουν, ὅπως εἶχε κάνει στοὺς δύο δαιμονιζομένους, νὰ κἀνῃ καὶ σ' αὐτούς. Τί δηλαδὴ; Νὰ τοὺς ἀπελευθερώσει ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ Διαβόλου. Νὰ τοὺς φωτίσῃ τίς ψυχές. Νὰ τοὺς ἀνορθώσῃ τὸν βίον.

Ἄλλὰ ἔκαμαν τὸ ἀντίθετο. Ἔσπευσαν ὄχι γιὰ νὰ κρατήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπωθήσουν τὸν Χριστό. Ἔσπευσαν ὄχι γιὰ νὰ σωθοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀπώλειά τους. Ἔσπευσαν ὄχι γιὰ νὰ πολιτογραφηθοῦν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν ἐξάρεσί τους ἀπ' αὐτὴ.

Ὅπως ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων, δαιμονοκίνητη, ὤρμησε καὶ κρημνίσθηκε στὴ λίμνη, ἔτσι κι' ὅλο τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων,

οίστηγλατημένο από τὸν Διάβολο, χύμηξε ἐναντίον τῆς σωτηρίας, ἐναντίον τῆς ἀναγεννήσεως, ἐναντίον τῆς ἀπολυτρώσεως. Μὲ τὴν αἴτησι, ποὺ διετύπωσαν οἱ Γεργεςηνοί, μὲ τὴν παράκλησι ποὺ ὑπέβαλαν, ἀπέδειξαν ὅτι ἀγαποῦσαν τὸ σκοτάδι καὶ τοὺς ἦταν ἀνυπόφορο τὸ φῶς, ὅτι ἤθελαν τὸν θάνατο καὶ δὲν ὀρέγονταν τὴ ζωὴ, ὅτι προτιμοῦσαν τὴν ἁμαρτία κι' ἀπέρριπταν τὴν ἀγιότητα.

“Ὡ φοβερὴ σπουδὴ! “Ὡ ἀπόκρημνη βία! “Ὡ φροντίδα κι' ἔγνοια καὶ κινήσεις, ποὺ τεθήκατε σὲ ἔργο, γιὰ νὰ φυλάξετε τὴν ἀπώλεια καὶ νὰ ἀποτρέψετε τὴ σωτηρία! “Ὡ ἀνυπομονησία ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν ὑπέφερες οὔτε κἂν στὴ σκέψι, ὅτι τὸ κακὸ κινδύνευε ἀπὸ τὸ ἀγαθό. “Ὡ καταραμένη εὐαισθησία τῆς ἁμαρτίας, ποὺ δὲν ἀνέχθηρες τὸ πλησίασμα τῆς χάριτος, τὸ φθάσιμο τῆς θείας ἀγάπης, ἀλλὰ συνήγειρες αὐτοὺς ποὺ ἐμελλαν νὰ εὐεργετηθοῦν καὶ τοὺς κίνησεις ἐναντίον τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοὺς ἔκαμες νὰ ζητήσουν μ' ἓνα στόμα τὴν ἀποχώρησί του!

Δὲν ἀδιαφόρησαν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, οἱ Γεργεςηνοί. Δὲν ἔμειναν ἀδρανεῖς. Στάθηκαν τεχνῆται τῆς ἐνεργοῦ ἀμετανοησίας. Ἀπεδοκίμασαν τὸν Χριστὸ πρὶν καλὰ-καλὰ προλάβῃ νὰ τοὺς φωνάξῃ κοντὰ Του, πρὶν ἀκούσουν τὴν παραμικρὴ λέξι ἀπὸ τὴ διδαχὴ Του. Ἐβαλαν τὴν παλάμη τους στὰ χεῖλη τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἔδειξαν τὸν δρόμο τῆς φυγῆς.

Εἶδαν τὸν Κύριο καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς φίλο, ἀλλὰ ὡς ἀνεπιθύμητο κι' ἐπικίνδυνο παρείσακτο. Εἶδαν τὸν Κύριο καὶ τὸ μόνο ποὺ σκέφθηκαν νὰ τοῦ ποῦν, στάθηκε ἡ παράκλησις νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ χώρα τους, νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

Ἔτσι ἀποδείχθηκαν πιδ χαλεποί, πιδ ἀνθεκτικοὶ μπροστὰ στὴ Χάρη ἀπὸ τοὺς δύο δαιμονιζομένους συντοπίτες τους. Ὁ ἱερός εὐαγγελιστὴς γράφει γιὰ ἐκείνους, ὅτι ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ μνημεῖα κι' ἦταν τόσο ἀποτροπιαστικὸ τὸ παρουσιαστικὸ τους, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν δρόμο. Ὁ Ἰησοῦς, ὅμως, δὲν ὀπισθοχώρησε. Τοὺς ἀντιμετώπισε. Τοὺς ἀπήλλαξε ἀπὸ τὰ δαιμόνια, ποὺ φώλιαζαν μέσα τους. Καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ μὴ ξαναμποῦν στὰ μνημεῖα, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ κατοικοῦν.

Δὲν ἔγινε, ὅμως, τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ὑπολοίπους Γεργεςηνοὺς. Αὐτοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸν μεγάλο τάφο τῆς ἁμαρτωλῆς πόλεως των κι' ἀπέκλεισαν τὸν δρόμο τῆς Χάριτος. Αὐτοὶ στάθηκαν τόσο χαλεποί, τόσο δυνατοὶ μπροστὰ της, ὥστε τὴν ἔκαμαν νὰ σταματήσῃ καὶ ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι, χωρὶς νὰ τοὺς εὐεργετήσῃ. Αὐτοὶ ἔκαμαν τὸν Χριστὸ νὰ φύγῃ ἄπρακτος.

Κυριακή 13 'Ιουλίου (Πατέρων Δ' Οίκ. Συνόδου)

(Ματθ. Ε' 14 - 19)

«Υμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Στίχ. 14)
[Σεῖς εἴσθε τὸ φῶς τοῦ κόσμου].

Σεῖς εἴσθε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, εἶπεν ὁ Κύριος στοὺς μαθητάς του. Ἄλλὰ μονάχα σ' αὐτούς; Ὁχι. Τὰ λόγια του ἀπευθύνονται σὲ ὅλους τοὺς χριστιανούς, σὲ ὅλους ὅσοι θὰ τὸν πίστευαν καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν στὸ κύλημα τῶν αἰώνων.

Εἴμαστε, λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, φῶς ἐκ φωτός, φῶς ἀναμμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ μοναδικὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Καὶ πρέπει ὅθεν νὰ λάμπουμε γύρω μας, νὰ σκορπίζουμε τίς ἀκτῖνες μας καὶ νὰ μᾶς βλέπη ὁ κόσμος.

Ὁ Χριστὸς φέρει δύο ὥραϊα παραδείγματα στὴν εὐαγγελικὴ περικοπή, πού ἀκούσαμε. Δὲν εἶναι δυνατόν — λέγει — νὰ κρυβῇ μιὰ πόλις χτισμένη στὴν ποδιά τοῦ βουνοῦ. Οὔτε ἀνάβουν τὸ λυχνάρι γιὰ νὰ τὸ τοποθετήσουν κάτω ἀπὸ τὸν κουβᾶ, ἀλλὰ τὸ βάνουν πάνω στὸν λυχνοστάτη, γιὰ νὰ λάμπη σὲ ὅλους ὅσοι βρίσκονται μέσα στὸ σπίτι. Ἔτσι, λοιπόν, — συμπεραίνει ὁ Ὑῖδς τοῦ Θεοῦ —, ἅς λάμπη καὶ τὸ δικό σας φῶς μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ἴδουν τὰ καλὰ ἔργα σας καὶ νὰ δοξάσουν τὸν οὐράνιο πατέρα σας.

Μὴ κρύψετε τὸ φῶς, πού κατέχετε, τὸ φῶς πού εἴσθε ὡς μύσται μου καὶ φίλοι μου. Ἀφήστε το νὰ χυθῇ γύρω σας. Κάνετε νὰ σᾶς δοῦν, νὰ σᾶς προσέξουν, νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ σᾶς οἱ ἄνθρωποι. Γίνετε διαδόται τοῦ φωτός μου, τοποθετῶντας το ψηλά, ὥστε νὰ φαίνεται ἀπὸ παντοῦ.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ πέσετε σὲ καμμιά παρανόησι, σπεύδω νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί ἐννοῶ μὲ τὴ λέξι φῶς. Δὲν ἐννοῶ ἀπλῶς τὴν πίστι ἢ τὴν ἀγάπη σας σὲ μένα. Δὲν ἐννοῶ τὸ γεγονός, ὅτι ἔχετε ἀποταμιεύσει τοὺς λόγους μου στὴν καρδιά σας, ὅτι γίνατε κοινωνοὶ τῆς ἀληθείας, πού ἔφερε στὸν κόσμο. Ἐννοῶ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐννοῶ τὰ ἔργα, τοὺς καρποὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης σας πρὸς ἐμένα. Ἐννοῶ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Εὐαγγελίου μου στὴ ζωὴ σας. Διότι μονάχα ἔτσι θὰ εἴσθε πραγματικὰ φῶς τοῦ κόσμου. Μονάχα ἔτσι θὰ ὀδηγήσετε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους στὴν ἀγαλιὰ μου.

Τὰ ἔργα εἶναι ἐκεῖνα, πού μιλοῦν στὶς ψυχὰς καὶ τίς κάνουν νὰ στραφοῦν πρὸς τὴ σωτηρία.

Ὅθ' εἴσθε, λοιπόν, φῶς τοῦ κόσμου, ἂν ἀνεβῆτε στὸ ὕψωμα τοῦ ἀγίου βίου, ἂν τοποθετήσετε τὸν Χριστιανισμό σας στὸν λυχνοστάτη τῆς ἐμπράκτου μιμήσεώς μου. Δὲν θέλω νὰ μείνετε ἀποστηθισταὶ τῆς διδαχῆς μου, ἀπλοῖ μνήμονες τῶν λόγων μου. Δὲν

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Υπό τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀρ. 4310/34/9-5-58 Ἐγκύκλιος, ἀφορῶσα εἰς τὰς ὑποκειμένας εἰς κληρικοσήμεανσι δαπάνας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν Ἱ. Ναῶν. Τὴν ἐν λόγῳ ἐγκύκλιον, λόγῳ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς, δημοσιεύομεν κατωτέρω :

Τ. Α. Κ. Ε.

Π ρ ὶ ς

ἀπάσας τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις

Ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήματος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν περὶ τῶν δαπανῶν τῶν Ἱ. Ναῶν, τῶν ὑποκειμένων εἰς κληρικοσήμεανσι, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι τὸ Διοικητικὸν ἡμῶν Συμβούλιον, κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24-4-58, ἀπεδέχθη γνωμοδότησιν τῆς Δικαστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου, καθ' ἣν αἱ πληρωμαὶ τῶν Ἱ. Ναῶν, αἱ γενόμεναι ἐξ ὑποχρεώσεως πηγαζούσης ἐκ τοῦ Νόμου, οἶαι τυγχάνουσιν

θέλω νὰ δεχθῆτε τὸ τάλαντο, γὰρ νὰ τὸ θάψετε καὶ νὰ μὴ τὸ ἐμπορευθῆτε στὴν ἀγορὰ τῶν ἀρετῶν, τῶν θλίψεων, τῶν δοκιμασιῶν, τῶν ἄθλων. Σὰς ζητῶ νὰ μεταφράσετε τὸ Εὐαγγέλιο σὲ πράξεις θεάρεστες. Νὰ κάνετε τὴν ἀλήθειά μου ζωὴ καὶ τὴ ζωὴ σας φορεῖο τῆς ἀληθείας μου.

Τότε, καὶ μόνο τότε, θὰ εἴσθε γνήσιοι μαθηταὶ μου. Τότε, καὶ μόνο τότε, θὰ σὰς ταιριάζῃ ὁ πανάκριβος τίτλος τοῦ χριστιανοῦ. Τότε, καὶ μόνο τότε, θὰ εἴσθε φῶς τοῦ κόσμου ποῦ θὰ φωτίζῃ καὶ θὰ διαλύῃ τὰ σκοτάδια τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ μὰς λέγει, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὲς ἀπὸ τῆ σημερινῆ περικοπῆ ὁ Χριστός. Καί, χωρὶς ἄλλο, τοὺς πιὸ πολλοὺς ἀπὸ μὰς τὰ λόγια του τοὺς βρίσκουν ἐνόχους, παραμελητὰς τῆς ἀπαιτησεῶς Του. Γιατί, οἱ πιὸ πολλοί, τί παρουσιάζουμε; Περισσότερη κατάνυξι καὶ λιγώτερα ἔργα. Περισσότερη γνῶσι καὶ λιγώτερη ἐφαρμογὴ. Μοιάζουμε μὲ πλοῖα, ποῦ ἔχουν τὸ πιὸ πολὺ φορτίο πρὸς τὴ μιὰ τους πλευρὰ κι' ἔτσι δὲν μποροῦν νὰ πλεύσουν ἴσια, ἀλλὰ καὶ κινδυνεύουν ν' ἀνατραποῦν. Γιατί ἐνῶ εἴμαστε πλούσιοι σὲ θεωρία καὶ σὲ αἴσθημα, εἴμαστε φτωχοὶ σὲ πράξεις κι' ἐνέργεια.

Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνουμε ὅσοι παρουσιάζουμε αὐτὴ τὴν ἔλλειψιν ἰσορροπίας, ὅσοι γέρνομε ἐπικίνδυνα; Νὰ πλουτίσωμε τὸ βάρος τῶν ἔργων. Νὰ προσπαθῆσωμε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα αὐτό: πῶς νὰ μὴ λεγώμαστε, ἀλλὰ καὶ νὰ εἴμαστε χριστιανοί, πῶς νὰ περάσωμε ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς λογισμοὺς στὰ ἔργα, ποῦ εἶναι ὡς τώρα λίγα, ἐνῶ τὰ πρῶτα εἶναι πολλὰ.

Γιατί — σύμφωνα μὲ μιὰ ὁμορφὴ φράσιν τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου — ὅταν ἀποδειχθοῦμε στὴν πράξι χριστιανοί, τότε θὰ μπορούμε καὶ νὰ λεγώμαστε.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

αἱ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων δὲν ὑπόκεινται εἰς κληρικοσήμανσιν, ὑπόκεινται ὅμως εἰς τοιαύτην αἰ πληρωμαὶ αἰ πηγάζουσαι ἐκ συμβατικῶν ὑποχρεώσεων, οἷαι εἶναι αἰ πληρωμαὶ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ ὕδατος, ἐκτὸς ἂν αἰ ἀνάδοχοι Ἐταιρεῖαι ἀπαλλάσσωνται δι' εἰδικοῦ νόμου.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὴν σχετικὴν γνωμοδότησιν τῆς Δικαστικῆς ὑπηρεσίας μας.

Μετὰ σεβασμοῦ
Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος
Κων. Σ. Σπυρόπουλος

Ἄριθ. Πρωτ. 3365

Ἀθῆναι τῆ 7 Ἀπριλίου 1958

Π ρ ο ς

τὸν κ. Διευθύνοντα Σύμβουλον Τ.Α.Κ.Ε.

Ἀποκρινόμενοι ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 808/58 ἐρωτήματος ὑμῶν, ἀναφερομένου εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ἢ μὴ τῆς κληρικοσημάνσεως (ἄρθρ 101 Ν. 5439) ὑπὸ τῶν Ναῶν τῶν ἀποδείξων πληρωμῆς ἐπὶ τῶν ἐνεργουμένων παρ' αὐτοῦ πληρωμῶν, ἔχομεν τὴν τιμὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου νὰ σᾶς γνωρίσωμεν τὴν γνώμην μας, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως :

Μεταξὺ τῶν νομίμων πόρων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. διὰ τοῦ ἄρθρου 101 τοῦ Ν. 5439/32 ὁρίζεται ὅτι, περιλαμβάνεται καὶ ποσοστὸν 10% ἐπὶ τῶν ἐνεργουμένων πάσης φύσεως πληρωμῶν ὑπὸ τῶν ἐνοριακῶν καὶ μὴ Ἱερῶν Ναῶν, εἰσπραττομένου δι' ἐπικολλήσεως ἴσης ἀξίας κληρικοσήμου ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων πληρωμῶν.

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ὅρον (πάσης φύσεως πληρωμῶν) νοοῦνται προδήλως αἰ πληρωμαὶ, αἰ γινόμεναι οὐχὶ ἐξ ὑποχρεώσεως πηραζούσης ἐκ τοῦ Νόμου, οἷαι τυγχάνουσιν αἰ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων προβλεπόμεναι, καὶ αἰτινες ὡς τοιαῦται δέον νὰ μὴ ὑποβάλλωνται εἰς κληρικοσήμανσιν, ἀλλ' αἰ πληρωμαὶ αἰ πηγάζουσαι ἐκ συμβατικῶν ὑποχρεώσεων.

Αἰ πληρωμαὶ καταναλώσεως ἡλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ ὕδατος, ἀφορῶσαι ἐκπληρώσιν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων τῶν Ναῶν, ὑπόκεινται εἰς κληρικοσήμανσιν, ἐκτὸς ἂν αἰ ἀνάδοχοι Ἐταιρεῖαι δι' εἰδικοῦ Νόμου ἀπαλλάσσωνται.

Μετὰ τιμῆς
Ὁ Γνωμοδοτῶν Προϊστάμενος τοῦ Δικαστικοῦ
Γεώρ. Σταυρόπουλος

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. τῆς 24/4/1958 προσήλθεν εἰς τὴν συνεδρίαν ἡ νεοεκλεγείσα Διοίκησις τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ ἐπέβαλε τὰ σεβάσματα αὐτῆς εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ὁργανισμοῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συγκροτήσεώς της εἰς ὅμα καὶ ἰδίᾳ τῆς συγκροτήσεως τῆς συνεδριάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου εἰς τὰ νέα Γραφεῖα τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Κ. Θεολογίτης, λαβὼν τὸν λόγον εἶπε τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Ἄξιότιμοι κ. Σύμβουλοι,

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλλῃ τὰ σέβη του πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Διοικ. ἡμῶν Συμβουλίου καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ συνάμα Ὑμᾶς

διὰ τὸ ἐπιδειχθῆν θερμὸν ἐνδιαφέρον, διὰ τὴν ἐπίλυσιν ζωτικῶν ζητημάτων τοῦ Ταμείου μας γενικῶς καὶ ειδικώτερον διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν μερίμαν ὑπὲρ τῶν ὑπαλλήλων. Ἴδιᾳ δὲ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐγκατάστασιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ταμείου εἰς τὸ νέον κτίριον, τὸ ὁποῖον πληροῖ ὅλους τοὺς ὄρους τῆς ὑγεινῆς καὶ δι' ἣν οἱ ὑπάλληλοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι.

Εὐελπιστοῦμαι δὲ ὅτι πολὺ συντόμως χάρις εἰς τὰς ὑμετέρας προσπάθειας θέλουσι ἐπιλυθῆ καὶ τὰ λοιπὰ ἐκκρεμοῦντα ζητήματα τοῦ Ὄργανισμοῦ μας.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ὑψίστος μακροημερεύῃ Ὑμᾶς.

Ἀκολουθῆσας τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Διευθύνων Σύμβουλος κ. Κων. Σπυρόπουλος, ὅστις εἶπε τὰ κατωτέρω:

Μακαριώτατε,
Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς συγκροτήσεως τῆς α' συνεδριάσεως τοῦ Δ.Σ. εἰς τὰ νέα ἰδιόκτητα, ἀνετα καὶ ὑγιεινὰ Γραφεῖα τοῦ ΤΑΚΕ, αἰσθάνομαι ὡς χρέος νὰ διαδηλώσω καὶ ἀθις πρὸς τὴν Μακαριότητά Σας τὴν βαθειὰν εὐγνωμοσύνην τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ τῶν ἡσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων του δι' ὅσα ὑπὲρ τοῦτου μεγάλα καὶ οὐσιώδη ἐπράξατε. Ἡ εὐγνωμοσύνη αὕτη ἀντανακλᾷ, ὡς εἰκός, καὶ πρὸς ὅλα τὰ ἀξιότιμα μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, μὲ τὴν συμπαράστασιν καὶ στοργὴν τῶν ὁποίων πολλὰ καὶ μεγάλα θέματα τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. εὔρον τὴν λύσιν των.

Δὲν νομίζω ἄσκοπον ἓνα μικρὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἔρκου, τὸ μὲν διὰ τὴν ἐπισημάνσιν τῶν γενομένων, τὸ δὲ διὰ τὸν τονισμὸν τῶν ἐκκρεμῶν εἰσέτι θεμάτων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἡ ἐπιτευχθεῖσα μὲ τὴν προσωπικὴν ἐπίμονον παρέμβασιν τοῦ Μακαριωτάτου ἐπένδυσις εἰς τοὺς προσφάτως ἀγορασθέντας τέσσαρας ὀριζοντίους ὀρόφους, ἀξίας 8 ἑκατομμυρίων ἰσοπόσων διαθεσίμων μας, ἐξησφαλίσεν ἀπολύτως κτηρικὴν ἀξίαν τῶν διατεθέντων ποσῶν καὶ κατέστησε τὰτα παραγωγικώτερα εἰς τὸ τριπλάσιον, ἐξασφαλισθείσης προσόδου 700.000 ἐτησίως πλέον τῆς μέχρι τοῦδε παρεχομένης ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν.

Ἐξ ἑτέρου ἢ ἀπὸ 1/10/57 ἄρσις τοῦ περιορισμοῦ τοῦ 80% τοῦ συνταξίμου μισθοῦ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς συντάξεως τῶν συνταξιούχων μας, ἡ χορηγήσις ἐπιδόματος λουτροθεραπείας, ἡ σοβαρὰ ἀξίησις τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος καὶ προσφάτως ἡ χορηγήσις ἐξόδων κηδείας εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν θνησκόντων ἐφημερίων καὶ τῶν συζύγων των, ἡ περὶ τῶν ὁποίων σχετικὴ πρᾶξις εὐρίσκειται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλω, ὅτι ὑπεγράφη χθὲς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθν. Παιδείας καὶ Ὀρθοσκευμάτων κ. Γ. Ράμμου, ἐν συνδιασμῷ πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ Δ. Σ. ἐκ τῶν ἡσσοнос σημασίας ἀρμοδιότητος του ἐξασφαλισθεῖσαν ταχείαν κρίσιν τῶν αἰτήσεων καὶ ὑποθέσεων τῶν μετόχων μας καὶ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ σοβαροῦ θέματος τῶν προαγωγῶν τοῦ ὄντως μοχλοῦντος προσωπικοῦ, συνθέτου ἀναμφισβητήτως μιαν θαυμασίαν ἀπολογιστικὴν σύνθεσιν, ἱκανὴν κατὰ τὴν ταπεινὴν μου κρίσιν νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τὸ δικαίωμα νὰ θεωροῦν ἑαυτοὺς ὡς ἀναπλαστάς τοῦ θεσμοῦ καὶ τοῦ Ὄργανισμοῦ.

Μακαριώτατε,

Βεβαίως ὑπολείπονται ἀκόμη πολλὰ. Ἐχομεν ἱεραρχήσει τὰ διάφορα προβλήματα καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν Σας θὰ προβῶμεν εἰς λύσεις.

Γνωρίζω τὴν ἀνησυχίαν Σας διὰ τὰ μὴ ἐπιτελεσθέντα. Ἡ ἀνησυχία Σας αὕτη προδικαίει ἀναμφισβητήτως τὴν ταχείαν ἐπίλυσιν καὶ τῶν μὴ εἰσέτι ἐπιλυθέντων θεμάτων, μεταξύ τῶν ὁποίων κυριαρχοῦσαν θέσιν κατέχει τὸ τῆς καθιερώσεως τῆς ἱατρικῆς ἀντιλήψεως, τῆς παροχῆς βοηθήματος τοκετοῦ καὶ τῆς ἀναμορφώσεως τῆς νομοθεσίας μας.

Ἡ ὀλιγόμηνος περίοδος τῆς προεδρίας Σας ὑπῆρξε δημιουργικὴ.

Ἡ ὑπόλοιπος, ἦν ἅπαντες εὐχόμεθα μακράν, μακροτάτην, πιστεύομεν ὅτι θὰ εἶναι δημιουργικωτέρα.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει νέα περίοδος με σύνθημα νὰ καταστῶσιν ἔτι οὐσιαστικώτεροι, ἔτι γοητευτικώτεροι αἱ παροχαὶ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. πλὴν τῶν ἄλλων λόγων καὶ διὰ τὴν καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀνανέωσις τῶν στελεχῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἦν ὁ Κύριος περιποιήσατο διὰ τοῦ τιμίου Αὐτοῦ αἵματος, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Χριστιανωσύνης καὶ τοῦ Ἐθνους.

Ὁ Μακαριώτατος ἅπαντῶν ηὐχαρίστησεν ἅπαντας διὰ τοὺς θερμοὺς λόγους τῶν τόνισας, ὅτι με τὴν συμπαραστάσιν ὅλων τῶν παραγόντων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. τοῦτο θὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς σκοποὺς του. Προσωπικῶς, προσέθεσε, θὰ διαθέσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις του διὰ τὴν ἐπίλυσιν καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκερεμῶν θεμάτων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ὅπως τὸ τῆς καθιερώσεως ἰατρικῆς περιθάλψεως τῶν ἡσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων κ.λ.π. καὶ θὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν πόρων τοῦ Ταμείου, ἥτις θὰ ἐπέλθῃ με τὴν ἐπίλυσιν καὶ τοῦ ζητήματος τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐφημερίων, δι' ἣν ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰς ἐκλογάς, θὰ τὸ ἐπιλύσῃ, βάσει τῶν ἀπόψεων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἐν ἐκ τῶν κυρίων μελημάτων εἶναι ἡ ἐξύψωσις καὶ οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

Ἐν τέλει δὲ ἐζήτησε παρὰ τοῦ προσωπικοῦ ἔτι μείζονα ἀπόδοσιν καὶ ἀφοσίωσιν, ὑποσχεθεὶς τὴν ταχεῖαν τακτοποίησιν καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκερεμῶν ζητημάτων του.

—Τὸ Τ.Α.Κ.Ε., διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4730 /17 /5 /58 ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὰς Ἱ. Μητροπόλεις ἐζήτησε στοιχεῖα τῶν ἐγγάμων καὶ ἄνευ στέγης ἐφημερίων, προκειμένου νὰ υποβάλλῃ ταῦτα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων καὶ Συγκοινωνιῶν, ἵνα ληφθοῦν ταῦτα ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν στέγασιν τούτων ὁμοῦ μετὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.—

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 131 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τεῦχος Β', ἐδημοσιεύθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 47710 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ὀργανισμῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας (περὶ προσθήκης πέμπτης παραγράφου εἰς τὸ ἀρθρον 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.) (χορηγήσις ἐξόδων κηδείας). Κατόπιν τούτου ἐφεξῆς θὰ χορηγῶνται ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξόδα κηδείας τῶν ἀποθνησκόντων πάσης φύσεως συνταξιούχων του καὶ τῶν συζύγων αὐτῶν. Τὸ κείμενον τῆς παραγράφου 5 ἐδημοσιεύσαμεν ὀλόκληρον εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9 τεῦχος τοῦ «Ἐφημερίου» (Σελ. 314).

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Ἰδέα. Ἀργύριον Παπ... Καδ. Καρ. Δὲν σὰς ἀπαντῶμεν ἰδιαιτέρως ἐπειδὴ διὰ τῆς παρουσίας ἀπαντήσεως θίγεται ἐν ζήτημα ἐνδιαφέρον πολλοὺς ἐφημερίους. Ἐξαγορὰ προὔπηρεσίας εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται πράγματι τοιαύτη προὔπηρεσία. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἐξαγορὰ δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐφημεριακῆς τοιαύτης διὰ τὸν πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. χρόνον ἢ προὔπηρεσίας διακόνου. Ὑμεῖς δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε μόνον τὸν ἀπὸ τῆς 6]3]1940 μέχρι τῆς 21]4]1940 χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον ὑπηρετήσατε ὡς διάκονος. Ἄλλην προὔπηρεσιαν δὲν βλέπομεν νὰ ἔχετε. Ἡ ἐξαγορὰ ὁμοῦ συνταξιοδοτήσεώς σας εἶναι ἡ κατάληψις σας ὑπὸ τοῦ ὀρίου τῆς ἡλικίας, ἥτοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἴσου ἔτους

τῆς ἡλικίας σας. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεώς σας θὰ καθορισθῆ ἀναλόγως τῶν κρατουσῶν τότε συνθηκῶν. — Αἶδεις. **Χαρίσην Τσιρέζαν**, Ἄνω Κώμην Κοζάνης. Ἐφ' ὅσον ἔχετε ἄνω τῶν 35 ἐτῶν ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν, ἢ ὅποια δὲν διεκόπη, δύνασθε νὰ ἐξέλθετε τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας. Αὕτη θὰ ἀνέλθῃ, ἐφ' ὅσον εἴσθε τῆς Δ' κατηγορίας, εἰς τὸ ποσὸν τῶν 756 δραχμῶν μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ θὰ λάβετε περὶ τὰς 9100 δραχμὰς. Διὰ τὸν λογαριασμὸν σας παρακαλοῦμεν ἀπευθυνθῆτε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., διότι εἶναι δι' ἡμᾶς δυσχερὴς ἡ ἐξακριβώσις τῶν ὀφειλομένων ποσῶν εἰς τὸ Ταμεῖον. — Αἶδεις. **Νικόλαον Π. Τσιλιμιγκάκην**, Βασιλόπουλον Ἐπισκοπῆς Κισάμου. Δύνασθε νὰ παραμείνετε εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 75ου ἔτους τῆς ἡλικίας σας, ἐφ' ὅσον ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος ἐπιτρέψῃ τοῦτο. Πάντως ἐὰν ἐξέλθετε τώρα τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε, ἐὰν μὲν εἴσθε τῆς Γ' κατηγορίας, 826 δραχμὰς ὡς μηνιαίαν σύνταξιν καὶ 11.730 δραχμὰς περίπου ὡς ἐφ' ἅπαξ, ἐὰν δὲ ἀνήκετε εἰς τὴν Δ' κατηγορίαν 756 δραχμὰς ὡς μηνιαίαν σύνταξιν καὶ περὶ τὰς 9.130 δραχμὰς ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα. Πάντως ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ μετὰ τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας διανόμενα ἔτη ὑπηρεσίας δὲν βελτιώνουν τὴν σύνταξιν. — Αἶδεις. **Δῆμητριον Ἀνδρέοπουλον**, Ὁρθοβοῦνιον Καλαμπάσας. Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τοῦ «Ἐφημερίου», εἶχομεν ἀναγγεῖλαι τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεώς σας. Σελ. (358). Συμπληρωματικῶς σὰς πληροφόροῦμεν ὅτι τὸ σχετικὸν ἔγγραφον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἀπεστάλη πρὸς ὑμᾶς τὴν 8/5/1958. Ἡ σύνταξις ἀπενεμήθη ἀπὸ 1/12/1958, ἀνερχομένη δὲ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 678 δραχμῶν μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ θὰ λάβετε περὶ τὰς 8.890 δραχμὰς. Ἐξ αὐτῶν θὰ κρατηθοῦν 572 δραχμαί, δι' ἀσφάλιστρα, τὰ ὅποια ὀφείλετε εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. — Αἶδεις. **Ἐμμανουὴλ Ν. Δοροάντων**, Κέθηρα. Δύνασθε νὰ παρατηθῆτε καὶ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ὀρίου ἡλικίας (γῆρατος). Αὕτη θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 689 δραχμῶν μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ θὰ λάβετε περὶ τὰς 9030 δραχμὰς. Πανος. Ἀρχιμανδρίτην **Χαρίσιον Ἀσημόπουλον**, Βελβενδὸν Κοζάνης. Εὐχαρίστως ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας, διὰ νὰ σὰς πληροφώσωμεν, ὅτι παρατιούμενος θὰ λάβετε σύνταξιν 689 δραχμῶν μηνιαίως καὶ περὶ τὰς 9.100 δραχμὰς ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα. Ὡς πρὸς τὴν περιπέτειαν τῆς ἐπανακατατάξεώς σας εἰς τὴν Δ' κατηγορίαν σὰς ἐμφράζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν συμπάθειάν μας. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου γίνονται ἐνέργειαι διὰ μίαν δικαιότεραν ρύθμισιν, εἶναι ὅμως ἄγνωστον πότε θὰ ἀποδώσων καρπούς. Διὰ τὰς εὐχὰς σας εὐχαριστοῦμεν. Διὰ τὸν λογαριασμὸν σας θὰ πρέπη νὰ ἀναμείνετε ὀλίγον χρόνον, διότι ἡ ἐξακριβώσις τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸ ταμεῖον ἐμφανίζει ὀρισμέναις δυσχεραῖας. — Αἶδεις. **Ε. Παπαδάκην**, Γωνίας Πεδιάδος Κρήτης. Διὰ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας θὰ πρέπη νὰ ἐξετασθῆτε ὑπὸ δύο ἱατρῶν, διοριζομένων ὑπὸ τοῦ οἰκεῖου Ἐπισκόπου, κατόπιν αἰτήσεώς σας, οἱ ὅποιοι εἰς ἔνορκον βεβαίωσίν των θὰ πιστοποιοῦν ὅτι λόγῳ τῆς παθήσεώς σας

εἰσθε ἀνίκανος διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἐφημεριακῆς σας ὑπηρεσίας. Μόνον μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ τοῦ πιστοποιητικοῦ νὰ ὑποβάλετε τὴν παραίτησίν σας καὶ μόνον ἐφ' ὅσον τοῦτο σὰς χαρακτηρίζει ὡς «ἀνίκανον». Μετὰ ταῦτα θὰ ὑποβάλετε αἰτησίην σας εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., μέσῳ τῆς 'Ι. 'Επισκοπῆς σας, ἢ ὅποια θὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς δικαιολογητικά: 1) Ἐπίσημον ἀντίγραφον τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως τῶν ἱατρῶν. 2) Ἀπολυτήριο γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ. 3) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεώς σας. 4) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν, συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. 5) Βεβαίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως σας, χαρτοσημασμένην καὶ κληρικοσημασμένην, εἰς τὴν ὅποیان νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρᾶν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου σας ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας. Ἐὰν ἀνήκετε εἰς τὴν Δ' κατηγορίαν, ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 756 δραχμὰς μηνιαίως, τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ εἰς 9030. Ἐὰν ἀνήκετε εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν τότε ἡ σύνταξις σας θὰ εἶναι 826 μηνιαίως, τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα 11. 739 δραχμὰς.— Πανοσ. Ἀρχιμανδριτὴν Ἰωάννην Γκιαννοῦ χαηλίδη, Ἐξοχὴν Δοξάμας. Μόνον τὰ γνήσια τέκνα δικαιούνται συντάξεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ υἱοθετηθέντα.— Αἶδες. Ἡλίαν Παπαηλίου, Ἰ. Ν. Ὀσίας Ξένης Πειραιῶς. Παραιτούμενος· θὰ λάβετε σύνταξιν 929 δραχμῶν μηνιαίως. Ἐφ' ἅπαξ βοήθημα θὰ λάβετε δραχμὰς 14.560. Διὰ τὸ χρέος σας θὰ σὰς πληροφορήσωμεν βραδύτερον, διότι ὁ ὑπολογισμὸς του ἐμφανίζει ἀρκετὰς δυσχερείας.— Αἶδες. Ἀθαν. Τιμοθεάδη, Κερασινὴν Θεσσαλονίκης. Ἐφ' ὅσον ἔχετε συμπληρώσει τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας δύνασθε νὰ παραιτηθῆτε. Ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 756 δραχμὰς μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα θὰ λάβετε τὸ ποσὸν τῶν 9.030 δραχμῶν περιπόν.— Αἶδες. Ἀθανάσιον Σαρακινόβον, Λούτσας Κερκύρας. Μόνον λόγῳ ἀναπηρίας δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν. Διὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν δικαιολογητικῶν καὶ τὴν λοιπὴν διαδικασίαν εἶναι ἀρκεταὶ αἱ ὁδηγίαι, τὰς ὁποίας ἔχετε ὑπ' ὄψιν. Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ ἐξῆς σημείου. Τὴν παραίτησίν σας θὰ ὑποβάλετε μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως τῶν ἱατρῶν καὶ μόνον ἐφ' ὅσον χαρακτηρησθῆτε ὡς «ἀνίκανος» πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ἐφημεριακῶν σας καθηκόντων. Ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 786 δραχμὰς μηνιαίως, τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ εἰς 11. 739 δραχμὰς.— Αἶδες. Σταθρόν Μουροῦζην, Ἀξιοχώριον Κιλκισίου. Σὰς ἀπηρητήσαμεν δι' ἐπιστολῆς. Αἶδες. Γεώργιον Παξιῶτην, Κερασινὴν. Δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ἔχετε ἄνω τῶν 35 ἔτων συνεχῆ ἐφημεριακῆν ὑπηρεσίας. Δηλαδή διὰ νὰ λάβῃ ὁ ἡσφαλισμένος σύνταξιν πρέπει νὰ ἔχῃ 35 ἔτη συνεχοῦς ὑπηρεσίας. Ὑμεῖς ἐφ' ὅσον ἐφημερευέτε ἀπὸ τοῦ 1910, ἔχετε περὶ τὰ 40 ἔτη ὑπηρεσίας. Ἐπομένως δικαιούσθε συντάξεως, ἔστω καὶ

ἐὰν εἰσθε νεώτερος τοῦ 75ου ἔτους τῆς ἡλικίας σας. Ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 756 δραχμάς, τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα εἰς 9.100 δραχμάς περίπου. — Αἰδεσ. Βασίλειον Ζατσόπολον, Ἀναργύρους Ἰωαννίνων. Εἶναι συμφέρον εἰς ὑμᾶς νὰ παραμείνετε μέχρι τέλους τοῦ 1959, διότι θὰ ἔχετε μεγαλύτεραν συμμετοχὴν εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀρωγῆς καὶ θὰ λάβετε μεγαλύτερον ἐφ' ἅπαξ. Ἀλλὰ καὶ ἡ σύνταξις σας θὰ εἶναι μεγαλύτερα. Συγκεκριμένως ἐὰν παρατηθῆτε τώρα, ἡ σύνταξις σας θὰ εἶναι 826 δραχμαὶ μηνιαίως, τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ 11.739 δραχμαί. Ἐὰν παρατηθῆτε περὶ τὸ τέλος τοῦ 1959, ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 855 δραχμάς, τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ εἰς 13.650 δραχμάς.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀρχιμ. Φιλαρέτου Βιτάλη, Ἡ σύγχρονος νεότης. — **Χρυσστόμου**, Ὁ ἔκτος περὶ ἱερωσύνης λόγος (Μετάφρ. Θεοδ. Σπεράντσα). — **Βασ. Ἡλιάδης**, Ἡ νύχτα τῆς 29ης Μαΐου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἔθνομάρτυρος Παρθένου ἁγίας Θεοδοσίας. — **Ἀνθίμου Θεολογίτου**, Ἀναδρομὴ στὰ περασμένα. — **Ἀρχιμ. Χρυσστόμου Μουστάκα**, Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω. — **Βασ. Μουστάκη**, Κηρύγματα εἰς τὰ εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν. — Εἰδήσεις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. — Ἀλληλογραφία.

Ὁ «Ἐφημέριος» εἶναι πρόθυμος νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀναφερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὅποια ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντικόν, λειτουργικόν κλπ.). Ἐπομένως οἱ εὐλαβέστατοι Ἐφημέριοι δύνανται νὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἐρωτήματα ἐπὶ τοιούτων ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς αὐτοὺς θὰ δίδωνται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας, εἴτε εἰς ἄλλην εἰδικὴν σελίδα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «*Ἐκκλησία*», «*Θεολογία*» καὶ «*Ἐφημέριος*», ὅπως σημειώσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «*ΕΚΚΛΗΣΙΑ*»
Ὀδὸς Φιλοθέης 19—Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: Τ. Ρούτσας, Κοκουλάκη 9, Ν. Χαλκηδῶν.